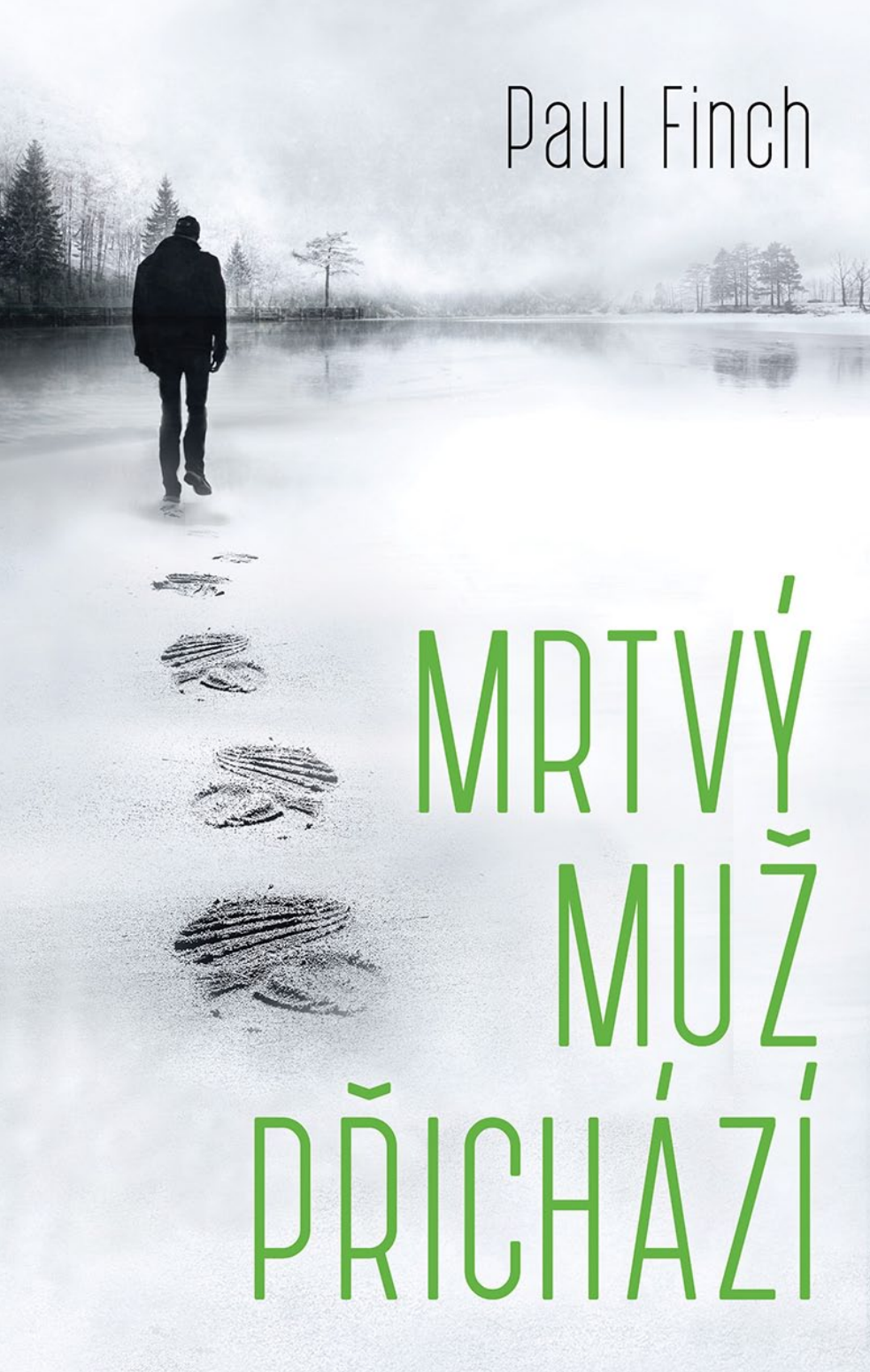

Paul Finch

MRTVÝ
MUŽ
PŘICHÁZÍ

MRTVÝ MUŽ PŘICHÁZÍ

Paul Finch

2018

Copyright © Paul Finch 2014
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DEAD MAN WALKING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2014,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Karla Bedrlíková, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN 978-80-7498-293-4

*Pro moje děti, Eleanor a Harryho,
se kterými jsme si, když byly malé,
vyprávěli spoustu strašidelných příběhů
a jejichž nadšení s věkem nijak neochablo*

PROLOG

Srpen 2004

Dívka vypadala, že je ve sporém oblečení jako doma. A jejího společníka to taky nijak neznepokojovalo. Když spolu v onen dusný srpnový večer objížděli hospody, působil naopak dojmem, že ho těší, jaký zájem jeho polonahá družka vzbuzuje.

Páteční tah zahájili v Buckfastleighu, pak navštívili živé vesnice Holne a Poundsgate a poté se zanořili hlouběji do rozlehlé travnaté divočiny dartmoorských vřesovišť a zastavovali se v odlehlějších vískách: v Babeny, Dunstone a nakonec ve Widecombe-in-the-Moor, kterou proslavila lidová písnička „Widecombe Fair“ o tom, jak banda opilých flamendrů umožila vypůjčenou kobylu.

Do každého podniku vešla napřed ta dívka; promenovala se mezi rozjařeným osazenstvem a se zavlněním boků se pohodlně uvelebila na nejnápadnější barové stoličce, zatímco její společník hledal, kde zaparkovat elegantní černo-stříbrné porsche. Kamkoli vkročila, tam vzbudila rozruch. Ne že by se pod nízkými věkovitými trámy rozhostilo ticho, ale to ani nebylo potřeba. Koukání si každý mohl užít po libosti.

Nechovala se vyloženě koketně, ale bylo znát, že ráda vzbuzuje pozornost. A proč by taky ne. Měla k tomu všechny předpoklady: vysoká štíhlá blondýna, jejíž pěkně tvarovanou postavu dokonale zdůrazňovaly zelené minišaty nebo spíš mikrošaty a páskové lodičky na vražedně vysokých podpatcích. Dlouhá zlatavá hříva jí spadala pod ramena v lesklých vlnách. Měla plné rty, drobný nos a vysoké kočičí lící kosti. Když si sundala zrcadlové sluneční brýle, vykoukly zpod nich pronikavé modré oči. Dojem podtrhovala i držení těla – v každé hospodě se usadila rovně jako pravítko, vystrčila ňadra a přehodila si hladké opálené nohy jednu přes druhou. Bylo nad slunce jasnější, že se schválně předvádí, a osazenstvo hospody to náležitě oceňovalo. Většinou to byli místní štamgasti, venkovani skrz naskrz, ale našli se mezi nimi i návštěvníci odjinud: party rozjařených mladých kluků, kteří se nijak netajili tím, že si vyrazili na pivo a balit holky, a málomluvní nevrlí dědulové v džínách a kostkovaných košilích, kteří si zajeli do Devonu plachtit, rybařit, potulovat se po vřesovištích. Sice byli ženatí a od manželek dezertovali jen na pár dní, ale to jim nebránilo kochat se děvčaty a zejména touhle konkrétní krasavicí. Nejenže se na ně sladce usmívala, když jí uvolňovali místo u barového pultu, a že na jejich drzé poznámky reagovala s humorem, ale zblízka se navíc ukázalo, že už to není žádná holka, ale mladá žena tak mezi pětadvaceti a třiceti, což jí ještě dodávalo na dráždivé přitažlivosti.

Muže, který ji doprovázel, kupodivu nijak nevyvádělo z míry, jaký rozruch jeho přítelkyně (nebo snad manželka?) vyvolává. Anebo že by ho to dokonce vzrušovalo? Byl dobře oblečený – béžové kalhoty od Armaniho, košile Yves St Laurent s krátkým rukávem, semišové polobotky značky Church's – a řídil impozantní auto. Ale byl při těle, s bledou rozbředlou tváří a mrkově rezavou kšticí („podělanej slimák,“ utrousil opovržlivě jeden násoska ke svému kamarádovi). A pil jenom pivo s limonádou, takže ve srovnání s tou svou tygřicí působil jako

slaboch, přinejmenším v očích štamgastů. Ale soudě podle řeči těla, byl právě on v páru ten dominantnější. On stál, zatímco ona seděla. On kupoval pití, zatímco ona stavěla na odív své přednosti, v záklonu se opírala o bar a hlubokým výstřihem přitahovala bezostyšné pohledy. „To je mi teda dvojka!“ utrousil koutkem úst Harold Hopkinson, obtloustlý majitel hospody U Lovce tetřevů. „Ten tu svoji buchtu předvádí jak v cirkuse.“

„A ona si to děsně užívá,“ dodala Doreen, jeho korpulentní žena.

„Ale na takový předvádění už jsou kapku starý, ne?“

„Starý? Houbeles, maj přesně ten správnej věk. Kampak asi pojedou odtud?“

Harold se zatvářil překvapeně. „Snad si nemyslíš, že k jezeru Halfpenny?“

„Kam jinam?“

„Ale určitě přece vědí, že...“ Harold se zamračil. „Ne, tam rozhodně nepojedou. Hele, ta ženská je prostě kus, tak se s ní přede všema chlubí.“

Doreen načepovala další půllitr dartmoorského piva IPA. „Fakt si to myslíš?“

Haroldovi se chvíli nedostávalo slov. Svým zvráceným způsobem to dávalo smysl. Jezero Halfpenny sice nebylo v Devonu úplně nejoblíbenější místo, kde provozovat sex na veřejnosti, protože k němu bylo odevšad dost daleko, ale tady v okolí bylo vyhlášené a čas od času to tam hodně žilo, přinejmenším dokud nepropukla ta panika. Harold zase zajel pohledem k té dvojici komediantů. Žena pořád trůnila na barové stoličce a usrkávala limonádu s rumem. Když si ji prohlédl pořádně, povšiml si, že má nehty na ruce i na nohou nalakované zlatě a kolem levého kotníku řetízek s hvězdami a měsíci. To je jasná výzva, nebo snad ne? Podle některých jeho oblíbených webstránek jednoznačně ano. Podobné praktiky tu dřív bývaly poměrně běžné, to se ví. Do místních hospod vyrážely dvojice bažící po swingers

party u jezera Halfpenny – obvykle si sice počínaly míň nápadně než tihle dva, nicméně „stavěly na odiv svoje zboží“, jak tomu říkala Doreen, a snažily se sbalit někoho dalšího.

Teď to ale samozřejmě bylo jiné. Anebo by aspoň mělo být.

„Možná nejsou zdejší,“ nadhodil Harold. „A nemají o ničem ani páru.“

„To by museli bejt z jiný planety, aby se to nedoslechli, ne?“ opáčila Doreen.

„No... ale neměli bysme jim to říct?“

„Co jako?“

„Já nevím... Prostě, že je to za momentálních okolností blbej nápad.“

Zpražila ho pohledem. „Blbej nápad je to za všech okolností.“

Haroldova žena měla k pozemským rozkoším dost rozkolísaný přístup. Sice se živila prodejem alkoholu, ale zároveň jí vadili opilci, odmítala obsluhovat lidi, kteří podle ní přebrali, a neváhala hosty z hospody vykázat, pokud se utrhlí ze řetězu. Jako barmanky sice úmyslně zaměstnávala hezké holky, ale zároveň z duše nesnášela „rajdy a coury“, jak se vyjadřovala, a obzvlášť se jí přičily ženské, které podezírala, že se oddávají nočním radovánkám u jezera. Nenáviděla je tolik, že když se na scéně poprvé objevil „Cizák“ a začal zabíjet osamělé páry, které uprostřed noci někde parkovaly, skoro mu jeho počínání schvalovala.

Pochopitelně jen do doby, než na veřejnost prosácky podrobnosti.

Jeho útoky totiž i v porovnání s nejohavnějšími vraždami britské historie vyrážely dech. Když si Harold vybavil, co o nich četl v novinách, ještě teď mu běhal mráz po zádech. K nejbližšímu útoku sice došlo na piknikovém místě u Sourtonu, nějakých třicet kilometrů vzdušnou čarou, ale ty zločiny postavily do pozoru celé hrabství. Harold se rozhlédl po výčepu a napadlo ho,

jestli třeba pachatel není právě teď tady. V hospodě bylo plno, většinu osazenstva tvořili chlapi a nebyli to jenom samí utápnutí slušníáci. Devon je oblíbená dovolenková destinace, a to nejen v létě – jezdí sem všichni možní návštěvníci, od hipísáckých batůžkářů a příznivců New Age až po rodiny s dětmi a dvojice na líbáncích. Ale taky se tu pracuje. Ani tady nahoře na vřesovištích zdaleka nežijí jenom venkovští džentlmeni v tvídových oblecích – pracuje se tu na farmách, chová se tu dobytek, stříhají se živé ploty, obdělávají pozemky a všechny tyhle práce vyžadují odolné, tvrdé chlapy. A nevydala snad policie prohlášení, že pachatelem je pravděpodobně nějaký místní manuální pracovník, někdo dost silný a fyzicky zdatný, aby si poradil s mladými a zdravými páry? A taky musí dobře znát všechny zdejší postranní silnice a cesty, protože se mu daří ty páry zaskočit a pak se vždycky dokáže nepozorovaně vytrazit.

V hospodě teď seděla spousta chlapů splňujících všechna takhle kritéria.

Čím víc o tom Harold přemýšlel, tím zranitelnější mu ten mladý pár uprostřed hlučného davu připadal. Ani kdyby tu Cizák nebyl, neměla by se ta mladá ženská takhle předvádět. Ten její chlap by si měl uvědomit, že někteří štamgasti už mají pořádně upito, zvlášť ti, kteří ji nepokrytě hltají pohledem, a že snadno mohou podlehnout pokušení – bylo by přece tak snadné natáhnout ruku a položit ji na to hladounké dozlatova opálené stehno. Pokud by k tomu došlo, mohly by z toho koukat trable a o ty Harold rozhodně nestál.

„Musíme jim něco říct,“ utrousil polohlasem k Doreen, když si společně zašli pro něco do skladu.

„A co?“ odfrkla si. „Máme jakoby nic prohodit, že všechny zdejší fleky, kde si to můžou rozdávat před očima čumilů, jsou mimo provoz? Jak by se asi tvářili? Třeba se chtějí jenom kapku předvíst. Daj si pár drinků, a šmytec.“

„Ale tvrdilas přece –“

„Vykašli se na to, Harolde. Nepotřebujem, aby ses zase ztrapnil.“

„Ale jestli jsou vážně swingeři a pojedou –“

„Tak budou riskovat. Neriskujou snad v jednom kuse? Pa-nebože, copak někdo normální prahne po sexu s cizíma lidma někde uprostřed zapadáková?“

„Ale zlato, jestli nevědí, že –“

„Jsou to dospělí lidi! Takže by to rozhodně vědět měli.“

Tři minuty nato se ti „dospělí lidi“ k Haroldově úlevě odporoučeli. Žena se ke dveřím přímo vznášela a elegantně pohupovala boky, takže po ní zase všichni pokukovali; muž ji ležerně následoval a cestou vytáhl z kapsy balíček cigaret. Chvilími to vypadalo, jako by vůbec nebyli pár, jako by ten chlapík nebyl její partner, ale jen nějaká náhodná známost, což Harolda kapku mátló. Ale teď už to nebude jeho starost.

Prítočil se k oknu z kosočtvercových tabulek vyhlízejícímu na parkoviště.

Ti dva postávali u porsche, muž pokuřoval, žena se s kabelkou na rameni a založenými pažemi opírala o vůz. Povídali si spolu a zjevně nikam nespěchali. Že by se vážně jen hezky ohákli a vyrazili si na pár drinků? Haroldovi se ulevilo ještě víc. Třeba jsou to fajn lidi, když je znáte líp; ta ženská přece nemůže za to, že je tak pekelně sexy.

Blížila se devátá a slunce zapadalo, vřesoviště kolem dokola se barvila doruda. Že by ti dva už měli namířeno domů? Ale pak muž típl cigaretu – jen zpola vykouřenou – a odhodil ji do koše. A když společně nasedli do porsche a rozjeli se pryč, nevydali se po silnici B3387 do Bovey Tracey ani zpátky přes ves do Dunstone a Buckfastleighu, ale vyrazili po nepojmenované silničce směrem na severozápad. Nejbližším obydleným místem na ní byl Beardon, nějakých pětadvacet kilometrů daleko.

Ale dlouho předtím cesta míjela jezero Halfpenny.

Vrcholilo léto, ale takhle navečer horko konečně odeznávalo a dělalo se příjemně. Kopce a údolí Dartmooru se halily do indigového soumraku.

Než dojedou k jezeru, bude skoro černočerná tma.

Žena cestou pokukovala po zpětném zrcátku. V jednu chvíli se jí zdálo, že zahlédla světla dalšího vozu, ale od té doby už nic neviděla, jen hutné šero přicházející noci. Silnice se přímo hypnoticky táhla dál a dál a okolní rozlehlá vřesoviště působila svou prázdnotou téměř tísnivě. Za posledních deset minut nenarazili na jedinou známku civilizace, na žádnou osamělou chalupu ani hospodu, ale popravdě řečeno soustředili se hlavně na to, aby neminuli odbočku k jezeru, takže se pozorování okolí příliš nevěnovali. A přesto odbočku málem přejeli. Byla to jen úzká nezpevněná cesta s vyjetými kolejiemi uhýbající mezi dva žulové sloupky a nořící se mezi husté hlodášové keře obsypané žlutými květy.

Zastavili u ní.

„To bude asi ono,“ prohodil muž, ale znělo to spíš jako dotaz než jako konstatování.

Žena přitakala.

A tak zahnuli doleva a vůz poskakoval po ztvrdlé rozježděné hlíně, až to s nimi házelo, a o dveře a okna se otíraly větvičky. Jeli několik set metrů mělkým údolím, na černé obloze mezitím vykoukly hvězdy a vyhoupla se na ni zářivá koule měsíce. Jeho jas se odrážel na rozlehlé vodní ploše po jejich pravici. Jezero Halfpenny bylo stejně jako spousta jiných vodních ploch v Dartmooru lidský výtvar: sloužilo jako zásobárna pitné vody pro okolí. Kolem vozu ubíhal železný plot a na konci vodní plochy se rýsovala napříč údolím mohutná silueta čehosi, co vypadalo na přehradu, a potvrzovala všední účel tohoto místa.

Vedle cesty bylo několik parkovacích ploch a na zemi se povalovaly použité kondomy, ohmatané pornočasopisy a dámské kalhotky potřísněné spermatem. Všechno smetí ale bylo staré a už pomalu hnilo; momentálně tu nebyl nikdo, kdo by k němu přihodil něco nového.

Tedy až na ně dva.

Zastavili na druhém parkovišti, hned poblíž vjezdu, a podle plánu ztlumili rádio, i když bylo naladěné na stanici s příjemnou poklidnou muzikou a vůbec nerušilo. Otevřeli okna a společně přelezli na zadní sedadlo. Tam zůstali sedět každý na jedné straně a tu a tam si šeptem vyměnili nějakou poznámku, zatímco čekali, jestli se dostaví publikum.

Minuty ubíhaly.

Venku vládl téměř naprostý poklid, mírný vánek cuchal vřes a pohvizdoval na skalnatých kopcích. Muž a žena těkali pohledem po hřebenech kolem. Nic se tam ani nehnilo, pod hvězdnatým nebem se třepotaly jen listy kapradin. To ticho a klid působily skoro až tajuplně. Typická letní noc na anglickém venkově.

Tím spíš je zaskočilo nenadálé zapraskání elektřiny.

Hůř to odnesl muž; ztuhl a pak se zhroutil na dvířka.

Seběhlo se to hrozně rychle. Na moment zkameněl, pohled se mu zastřel a z úst mu vybublala pěna. Nezřetelná postava, která se vteřinu předtím zvedla z podřepu a prostrčila otevřeným oknem taser, vzápětí sáhla dovnitř a otevřela si dveře.

Žena v té rychlosti téměř nestačila zareagovat. *Téměř.*

Když se její bezvládný společník svalil ven z auta a narazil hlavou do zaneřáděného asfaltu, až to zadunělo, hmátla po kabelce, rozepnula ji a zajela rukou dovnitř. Všechno to provedla jediným plynulým pohybem – neplýtvala časem na výkřik –, jenže útočník byl přesto rychlejší. Vtrhl otevřenými dveřmi dovnitř. Ve slabounké nazelenalé záři linoucí se z palubní desky zahlédla, že na sobě má kožený kabát, koženou masku se zipem

přes ústa a kožené rukavice, a vtom – *buch!* – jeho pěst ji zasáhla přímo do pusy.

Zhroutila se na dveře, kabelka jí spadla do prostoru pro nohy a obsah se vysypal ven.

V hlavě se jí ztmělo bolestí a nezmohla se na souvislou myšlenku. Automaticky si zajela jazykem k předním zubům; připadalo jí, že se viklají, a horní ret ji pekelně bolel. Do úst se jí hrnula horká měďnatá tekutina a dusila ji, až se z toho rozkašlala.

Vzápětí si uvědomila svou situaci – a bylo to, jako by na ni někdo vychrstl kýbl ledové vody.

Ležela na zádech a útočník už byl u ní v autě, přímo na zadním sedadle, dokonce už se jí cpal mezi roztažené nohy. Jednou rukou v rukavici jí pevně stiskl obnažené stehno, tak vysoko, že měl palec skoro až v jejím rozkroku. Druhou si pomalu, s jasným záměrem, rozepínal kabát.

K ženě jakoby z velké dálky dolehla nová písnička v rádiu. Příjemně vyhrátým autem se nesl sytý americký hlas.

Přemítali v noci, jakou asi mají šanci...

Zpod kožené masky se vydralo odporné zvířecké uchechtutí, připomínalo prasečí zachrochtání. Žena, pořád ještě zpola omráčená, se v zelenkavé tmě zastřené bolestí pokoušela zaostřit zrak. To zpívá Frank Sinatra, uvědomila si. Oblíbenec jejího táty. Přezdívalo se mu Modroočko, Hlas, Sultán mdlob...

„Hrajou moji písničku,“ pronesl útočník, rozepnul si poslední knoflík a kabát se mu rozevřel. Pokud měla dosud nějaké pochybnosti, teď se rozptýlily.

Cizí lidé uprostřed noci...

Nikdy dřív nemluvil. Nepronesl ani slovo – tedy pokud věděla. Jenže kdo to mohl vědět s jistotou? Ten úchylný vrah

a sexuální násilník, který ze začátku napadal každého, na koho po setmění narazil, ale časem se zaměřil na oblíbená místa milenců a voyeurů po celém Devonu a Somersetu, za sebou nenechal jediného živého svědka. Všechny své cíle precizně a surově zlikvidoval a zřejmě si to hodně, opravdu hodně užíval. Mužům roztránil lebku nebo podřízl krk, případně obojí, ženy sexuálně zneužil a zohavil v rituálu, který dalece přesahoval běžný sadismus. A na závěr pak každého muže i ženu zhanobil ještě jedním způsobem – rozbodal jim oči, až z nich zbylo jen želé.

Byli jsme cizí lidé uprostřed noci...

„No jasně, je to moje písnička.“ Zase se uchechtl a levou rukou zálibně pohladil sbírku nablýskaných nástrojů ve speciálně upravené podšívce kabátu: otvírák na konzervy, šroubovák, paličku, pilku na železo, filetovací nůž ostrý jako břitva.

Žena se skoro nemohla hnout, ale zírala mu na oči, vlhké bulvy orámované koženou maskou, a na ústa, uslintaný jazyk a polámané flekaté zuby, které odhaloval rozepnutý zip. Ten hlas... popravdě řečeno, byl to jen šepot, škodolibý hrdelní šepot. Ale bude si ho pamatovat do konce života.

Zazníval z něj slabý skotský přízvuk.

Cizák je Skot.

Pochopitelně teď bylo hlavní postarat se, aby ten konec života nenastal hned.

Útočníka až příliš zaujalo vytahování prvního mučícího nástroje – otvíráku na konzervy, takového staromódního, s děsivou zahnutou čepelí –, takže nepostřehl, že se žena pravou rukou horečně prohrabuje věcmi vysypanými na podlaze.

Když si zvedl otvírák k pravému rameni – ne že by se jím potřeboval rozmáchnout, spíš jí ho chtěl předvést, aby si vychutnal její hrůzu –, sevřela v prstech povědomý tvar.

Druhou rukou ji pořád tiskl přišpendlenou k sedadlu, mačkal jí stehno takovou silou, že ji to citlivé místo k zešílení bolelo. A začal si hvízdát spolu s rádiem.

Přezdívku „Cizák“ si u novinářů vysloužil po prvním brutálním útoku na místě využívaném k sexu s cizími lidmi. Teď mu seděla ještě líp. „Jsi drzá, bezbožná coura,“ pronesl věčně, zase s tím typickým přízvukem. „Děvka, exhibicionistka, běhna, co schválně provokuje chlapy...“

„A policistka,“ prohlásila a namířila mu krátkou osmatřicítkou Smith & Wesson přímo na obličej. „Jestli se o milimetr hneš, ty hajzle, nebo otevřeš tu svoji nevymáchanou hubu, tak tě odprásknu!“

Jeho výraz byl k nezaplacení. Nebo by určitě byl, kdyby ho viděla. Takhle se musela spokojit s tím, jak téměř komicky zka-meněl, jak se mu kolem bezduchých černých zornic rozšířilo bělmo jako v nějakém kresleném seriálu a jak mu za zipem poklesla čelist.

„Jo, přesně tak,“ dodala a odjistila zbraň. „Zábava skončila. Zahod' ten pođelanej otvírák.“

Pochopitelně ještě nebylo po všem, a když si to uvědomila, srdce se jí rozbušilo prudčeji. Ten chlap nemůže dopustit, aby to skončilo takhle – tak náhle, tak nečekaně a tímhle způsobem. Nemůže dopustit, aby ho zahнала do kouta jedna z těch křehkých smyslných bytostí, kterými tolik opovrhne. Aniž vyšla ze střežu, přehodila si osmatřicítku z pravé ruky do levé a nepřestávala na něj vleže mířit. Pravačkou zase zašátrala na podlaze. Někde by se tam měla povalovat vysílačka, jenže ji zaboha nemohla najít. Útočník celou dobu seděl bez hnutí, upíral na ni ten ne úplně lidský pohled a po kožené masce mu od úst stékaly čůrky slin. Viděla, jak ústa pomalu zavírá, až stiskl zažloutlé zuby v grimase, ze které sálala nenávist. Už není ochromený šokem, uvědomila si – je napjatý jako pružina, která co nevidět vystřelí.

„Nezkoušej to!“ varovala ho, ale už bylo pozdě; s otvírákem v ruce se na ni vrhl, aby ji tou děsivou zahnutou čepelí rozpáral.

PRÁSK!

Náboj ho zasáhl do levé poloviny hrudi, těsně pod klíční kost, a odhodil ho dozadu, až vypadl z vozu na asfalt. Zůstal tam zkroucený ležet vedle nehybného detektiva Maxwella.

Konečně našla vysílačku, bleskově ji sebrala a hrnula se z auta prosyceného pachem korditu. „Všem jednotkám, tady konstábl Piperová! Jedte k jezeru Halfpenny! Opakuji, jedte k jezeru Halfpenny...“

Zarazila se, protože venku se zvedl na nohy podsaditý chlap. Na zlomek vteřiny se pokoušela přesvědčit sama sebe, že je to Maxwell, ačkoli jí bylo jasné, že je to vyloučeno. Narazil hlavou do asfaltu sakra tvrdě.

Postava se zakymácela a vrávoravě zamířila přes parkoviště pryč.

„Opakuji, tady konstábl Piperová. Volavka, jednotka Alfa. Vystřelila jsem po podezřelém, utrpěl zásah do hrudi, ale je na nohou a v pohybu.“

Z vysílačky se valila změť reakcí zastřených praskotem. Vrávorající Cizák zatím přešel nízkou zídku kolem parkoviště a jeho černá silueta se kvapně prodírala hlodášovými keři. Zranění na něm bylo znát, vrávoral, ale přesto udržoval vytyčený směr a vzdaloval se.

„Podezřelý míří na západ... prchá otevřenou krajinou pryč od jezera,“ dodala Piperová. Vysoké podpatky jejích páskových lodiček klaply o asfalt. „A potřebujeme sanitku.“ Podřep-la u Maxwella a nahmatala mu krkavici. „Konstábl Maxwell je vážně zraněn... utrpěl šok po zásahu taserem a úraz hlavy. Momentálně je v bezvědomí, ale dýchá a má pravidelný tep. Okamžitě sem pošlete sanitku! Já zatím pronásleduji podezřelého. Konec.“

Přeběhla přes parkoviště, jenže když přešla zídku, začaly

jí podpatky zajíždět do měkké půdy jako nože. V běhu si boty skopla. Do bosých chodidel se jí zarývaly klacíky a kamínky, až křivila tvář bolestí, a do holých nohou ji šlehalý trnité větvičky a bodláčí. Cizák se na okamžik vynořil na vrcholu svahu – přirhbená silueta rýsující se proti noční obloze. Vzápětí zmizel za hřebem.

„Pošlete mi sem posily!“ křikla do vysílačky.

„*Gemmo, držte se zpátky!*“ ozvalo se z vysílačky nezřetelně. „*Příkaz superintendanta Andersona! Počkejte na posily. Přepínám.*“

„Ne!“ odsekla. „Ne, když už ho skoro máme.“

Už se taky přehoupala přes hřeben. Dole pod ní se rozprostíral mokřad zalitý mdlou září měsíce. Zvlněná travnatá plocha posetá balvany a zastřená ostrůvky mlhy se v dálce pozvolna zvedala k vysokým kopcům korunovaným skalisky. Pod svahem, nejmíň o sto metrů dál, se pohybovala tmavá silueta a vytrvale se plahočila kupředu.

Piperová vyrazila za ní; hnala se po měkké trávě z příkrého svahu a křičela na pronásledovaného, že je zatčen a ať se vzdá.

Terén zkresloval perspektivu, a tak sama nevěděla, kde přesně ho ztratila z očí. Sice před ní neměl moc velký náskok, ale zničehonic ho zahalila záclona mlhy. Když dorazila na místo, kde ho naposled viděla – teď už kulhala, protože měla chodidla zhmožděná a rozedřená do krve –, zjistila, že se po kotníky boří do bahna. Pronásledovaný by v něm měl nechávat zřetelné stopy, jenže ve tmě je nebylo vidět a baterku s sebou neměla.

Z vysílačky se hrnuly další salvy příkazů.

Dál je ignorovala. Napadlo ji, že Cizák má možná neprůstřednou vestu, takže ho nezranila tak vážně, jak si myslela. Ale proč by v takovém případě prchal? Proč by té výhody nevyužil, nepokračoval v útoku a rovnou v autě ji nerozpáral a neumlátil? Ne, zraněný určitě je, vždyť z řeči jeho těla číselo bolest. Takže i kdyby nic jiného, budou mít aspoň jeho krev.

Pokud ji tedy ještě před příjezdem laboratorních techniků nespláchne déšť.

„Potřebujeme tu obratem lidi z laboroky!“ překřičela horečnou debatu kolegů ve vysílačce. „Ať máme aspoň jeho DNA...“

Odkudsi zepředu se ozval přidušený výkřik.

Zpomalila, až se skoro zastavila. Na okamžik neviděla vůbec nic; všude kolem se převalovala vlhká mlha barvy zkslého mléka. Ale ten výkřik přece slyšela, ne? Že by konečně podlehl zranění? Anebo se ji k sobě pokouší přilákat?

Ozval se další výkřik, tentokrát provázený přiškrceným chrčením.

Zarazila se uprostřed kroku.

Je v Dartmooru. V národním parku. V malebném království zeleně a mlh. V kraji vyhlášeném nedotčenou přírodou, ale taky neblaze proslulém bezednými močály. Třetí výkřik přešel v přidušené lapání po dechu a teď už slyšela i čvachtání, jako by se něco těžkého zmítalo v bahně.

„Aktuální stav,“ ohlásila do vysílačky a opatrně postupovala vpřed. „Jsem asi tři sta metrů západně od parkoviště, za hřebem. Zdá se, že pronásledovaný má potíže. Nevidím ho, ale je možné, že uvízl v močále.“

Zase na ni naléhali, ať zůstane na místě a vyčká na příjezd posil. Zase je ignorovala, ale po pěti nebo šesti metrech se ocitla na okraji matné černozelené plochy hladké jako zrcadlo. Mlha se nad ní trhala, takže bylo vidět, že se bažina táhne všemi směry. Napínala zrak, ale nikde se nic nepohnulo, nehybnou plochu nic nerozčeřilo, natož aby zahlédla siluetu člověka snažícího se udržet hlavu nad hladinou.

Taky se nic neozývalo, což jí dělalo starost. Dartmoorské močály dokážou stáhnout člověka ke dnu děsivě rychle. Jsou plné mršin ovčí a poníků a mezi nimi se nachází tu a tam i nějaký ztracený turista. Ale momentálně viděla jen pokroucené,

zpola potopené mrtvé stromy, jejichž větve trčely z bahna jako shnilé dinosauří kosti.

Dokonce i detektiv konstábl Gemma Piperová od Metropolitní policie – umíněná a nebojácná žena, která uměla jít odhodlaně za svým – si teď uvědomovala, že odvaha se neobejde bez opatrnosti. Vítr sílil, rozfoukával mlhu a navzdory tmě odhaloval, jak rozlehlý tenhle močál je. Rozkládal se úplně všude, nejen před ní, ale i po obou stranách, jako by se ocitla na úzkém výběžku pevné země. Nechtělo se jí věřit, že by se smrtelně zraněný člověk, který tápe mlhou, dokázal takové pasti vyhnout, dokonce ani kdyby byl zdejší. A ona teď navíc věděla, že zdejší není – pochází z druhého konce země.

Zaslechla za sebou hlasy a zvlněnou krajinu pročíslý kužely baterek. Unaveně sklesla na zem. Teprve teď na ni dolehl opožďený šok z toho, k čemu málem došlo na zadním sedadle porsche, a dočista ji ochromil. Svým způsobem jí cloumalo radostné vzrušení – vždyť toho parchanta skoro dostala. Jenže jenom skoro. Bylo to jako bezbranková remíza ve fotbale. Taký je to výsledek, ale těžko říct, jakou má hodnotu.

Během hodiny dorazila devonská a cornwallská policie i Scotland Yard. Policisté uzavřeli oblast, začali ji prohledávat za pomoci psů, a dokonce přivezli těžkou techniku, aby zkusili prohrabat bažinu a okolní vodní toky. Na parkovišti u jezera naložili do sanitky konstábla Maxwella; byl ještě otřesený, ale už při vědomí. Gemma Piperová seděla bokem na předním sedadle hlídkového policejního vozu, usrkávala kávu a občas sykla bolestí, protože zdravotník jí ošetřoval zkrvavené nohy a oteklou pusou. Zároveň referovala superintendantu Georgi Andersonovi, co se seběhlo.

Ta tvrdohlavá mladá policistka dokázala udělat dojem na každého svého nadřízeného a teď si právě zajistila zářnou budoucnost ve vysoce náročném povolání, kde dominují muži.

Ale po takzvaném Cizákovi, pachateli třinácti mimořádně brutálních vražd – deník *Dartmoor Advertiser* napsal: „Tyto zločiny jsou odpudivé, že to svět neviděl!“ – se slehla zem.

A mělo to tak zůstat hezkou řádku let.

1. KAPITOLA

Současnost

V téhle části Jezerní oblasti se žádné opravdové čarodějnictví neprovozovalo. Ani nikdy v minulosti, pokud bylo Heckovi známo.

Witch Cradle Tarn neboli Čarodějnická kolébka se zdejšímu jezeru říkalo čistě jen proto, že působilo zlověstně – byla to dlouhá, úzká a hluboká vodní plocha nahoře v oblasti Langdale Pikes, asi čtyři sta metrů nad mořem. Na východě do něj příkře spadaly skalnaté suťové srázy, severní, západní a jižní břeh lemovaly mohutné, větrem ošlehané štíty jako Pavey Ark, Harrison Stickle a Great Castle Howe. V moderní éře nijak zvlášť neděsilo. Pravda, na papíře mohla nahánět strach představa, že leží v zapadlém koutě vysoko položeného horského údolí, které se oficiálně honosilo jménem Cragwood Vale a neoficiálně se mu říkalo Cradle, Kolébka. Ale když jste tam dorazili, uvítala vás atmosféra spíš prázdninová než hororová. V cípech údolí ležely dvě přívětivé vesničky: Cragwood Keld v jižním a Cragwood Ho v severním. Většinu roku se to v nich hemžilo

turisty, horolezci, terénními běžci a rybáři, kteří měli políčeno na zdejší proslulé pstruhy. O kajakáře a vyznavače raftingu na divoké vodě pečoval Cragwoodský vodácký klub usídlený půl-druhého kilometru jižně od Cragwood Keldu na horním konci takzvaných Cragwoodských peřejí, vodního kanálu na divoce se kroutící říčce, která se hnala z kopce zčásti přírodním, zčásti uměle upraveným korytem a nakonec se vlévala do poklidnější řeky Langdale Beck.

K útulnosti a pohodě přispívala i jediná zdejší hospoda. Dům obložený šedou břidlicí, který stál uprostřed Cragwood Keldu, vypadal na první pohled přísně, ale byl vyhlášený svými očazenými trámy, krásnými dubovými lavicemi a bohatým výběrem sudových piv. V zimě tam vesele praskal oheň, v létě se dalo posedět v příjemné venkovní zahradce na břehu jezera. Hospoda se jmenovala U Čarodějnické konvice a za svůj název vděčila jen a pouze nějakému podnikavému majiteli, kterému kdysi dávno patřila. Původní jméno Pastýřovo útočiště mu nebylo po chuti; daleko atraktivnější mu připadala kouzla a čáry, zvlášť když návštěvníci beztak propadali bezdechému okouzlení při pohledu na hluboké borové lesy kolem obou vesnic a na suťové srázy a masivní žulová skaliska zubatě čnějící k nebi. Pozoruhodný byl i hospodský vývěsní štít: zobrazoval kámen s vyrytými pohanskými runami a na něm starou zrezivělou konvici, zpod jejíhož víka se derou jakési zelené byliny. Hosté se dohadovali, že i stávající majitelka Hazel Carterová je dost možná čarodějnice – ale pokud byla, rozhodně nepatřila k tomu typu, co má nos jako skobu a nad horním rtem bradavici.

Přinejmenším podle Heckova názoru.

Žil tady nahoře teprve dva a půl měsíce, ale už teď mu bylo jasné, že ať Hazel spřádá jakákoli kouzla, bude jim těžké odolat. Když ovšem toho listopadového dopoledne chvíli před jedenáctou do Čarodějnické konvice vcházel, táhly mu hlavou úplně jiné věci. Zamířil rovnou k barpultu a poručil si pivo Butter-

mere Gold. Bylo ještě brzy, takže ve výčepu bylo skoro prázdné. Obsluhovala jen Hazel. Podobně jako Heckovi jí táhlo na čtyřicet. Měla husté kaštanové vlasy, které si nechávala hodně dlouhé, oči jako laň, měkké rty a plnou postavu, které svědčila její každodenní „uniforma“ – tričko, propínací svetr a džíny.

Prohodili spolu jen pár slov nutných k objednání piva a zaplacení, ale dlouze na sebe pohlédli. Když mu podávala pití a vracela drobné, stočila maličko hlavu k nízkému klenutému průchodu napravo. Heck si hodil mince do kapsy, lokl si piva a teprve pak tam zalétl očima. Průchodem bylo vidět do sklepního prostoru s terčem na šipky a kulečnickovým stolem. Uvnitř byl jen jeden člověk – sotva šestnáctiletý kluk s rozčuchanou blond kšticí, v šedé mikině a šedých plátěných kalhotách. Na nohou mu zářily bílé tenisky. Když obcházel kulečnickový stůl, letmo o Hecka zavadil pohledem, ale hned ho zase pustil z hlavy. Pochopitelně – neviděl přece nic víc než chlápka průměrné postavy, vysokého nějakých sto osmdesát centimetrů, s neposlušnými černými vlasy a tváří poznamenanou vybledlými jizvičkami, který má na sobě džíny, svetr a pomačkanou bundu s kapucí. Jistě by mu věnoval víc pozornosti, kdyby věděl, že Heck je detektiv seržant Mark Heckenburg z Cumbrijského policejního sboru, přidělený na policejní stanici Cragwood Keld, a že je zrovna ve službě.

Aby Heck udržel zdání, že jen tak lelkuje, došel k židli u prázdného stolu, vytáhl ze zadní kapsy srolovaný výtisk noviny *Westmorland Gazette* a předstíral, že si je čte. Při obracení stránky mrkl na hodinky, i když spíš ze zvyku, než že by potřeboval vědět, kolik je hodin. Měl pocit, že jde po správné stopě, a čas ho netlačil. Od té doby, kdy ho v rámci nového programu proti zločinnosti na venkově přeložili ze Scotland Yardu do Cumbrie, rozhodoval si o své pracovní době a tempu v podstatě sám. Po formální stránce samozřejmě podléhal velitelské kriminální policii Jižní Cumbrie, konkrétně kriminálnímu

oddělení dole ve Windermere; vždyť byl koneckonců jenom seržant. Ale jakožto jediný kriminalista široko daleko – na území nějakých padesáti kilometrů čtverečních – byl do značné míry svým vlastním pánem. „Hele, kámo, na placu jsi tam ty,“ prohlašovali jeho kolegové. Mělo to svoje nepopiratelné výhody. Zato vědomí, že nejbližší posily jsou dobrých čtyřicet minut cesty daleko, už tak příjemné nebylo.

Z myšlenek ho vytrhl příchod dalších dvou lidí, kteří scházeli po schodech do výčepu. Byli to muž a žena, on zhruba pětatřicetiletý a ona pětadvacetiletá, oba s nacpanými krosnami. Žena měla krátké, nevýrazně hnědé vlasy, na sobě červenou větrovku, modré manšestráky a pohorky. Muž byl vysoký a hubený, s úzkými rameny a krátkými světlými vlasy. Byl taky v manšestrácích a pohorkách, ale modrou větrovku měl jen přehozenou přes krosnu. Nevypadali výhrůžně ani podezřele, spíš právě naopak – smáli se a klábosili. Dole pod schody se rozešli každý jinam. Muž popošel k barpultu a oznámil Hazel, že chce „vyrovnat účet“. Žena zamířila k průchodu do suterénu a něco řekla tomu klukovi. Ten udělal poslední štouch a hodil si na záda vlastní krosnu.

Trojice odešla z hospody společně, zabraná do živého hovoru. Jakmile se za nimi zabouchly dveře, Heck pohlédl přes okraj novin na Hazel a ta přikývla. Rychle vstal, přeběhl k oknu vedoucímu na parkoviště a sledoval, jak trojice míří k zelenému metalízovému Hyundai Accent. Od Hazel už věděl, že tím vozem přijeli přede dvěma týdny, a v celonárodní policejní databázi zjistil, že jeho poznávací značka – V513 HNV – ve skutečnosti patří černému Volvu Estate, které údajně před devíti měsíci skončilo ve šrotu. Ti tři se ani neohlédli, nasedli do hyundai a vyjeli z parkoviště směrem k jižnímu konci vesnice.

Heck vyběhl ven. Teprve se schylovalo k poledni, ale venku bylo pošmourno, chladno a lezavo. Ve vsi v tomhle ročním období vládl větší klid než jindy. Svažité vřesoviště prosvítající za

borovicemi zhnědlo mrazem a až na střapaté trsy podzimního kapradí bylo holé.

Heck naskočil do svého bílého Citroënu DS4, nastartoval a zapnul topení. Odolal pokušení okamžitě se přilepit podezřelým na paty; mimo sezónu toho tady moc nejezdilo a snadno by se ho všimli. Navíc z Kolébky nebo naopak do ní vedla jen jedna silnička příhodně pojmenovaná Cragwood Road – nebezpečně úzká jednoproudovka, která se pár set metrů kroutila z příkrého, balvany posetého svahu a jejíž klesání místy dosahovalo až třiatřiceti procent. Nemusel se bát, že podezřelí někam odbočí nebo mu vysokou rychlostí ujedou. Ale až dorazí dolů do Great Langdale, obrovského ledovcového údolí v samém středu zdejšího kraje, bude všechno jinak. Nemohl si dovolit zůstat příliš pozadu.

A tak jim dopřál půlminutový náskok.

Z vesnice to měl k začátku klesání zhruba pět kilometrů a cestou nepotkal ani živáčka, dokonce ani žádné jiné auto, což ho uklidňovalo. Schovávat se mezi normálními vozy sice nebývá od věci, ale volná silnice se hodí pro případ, že se strhne honička. Když začal sjíždět ze svahu, v první chvíli hyundai vůbec neviděl. Nevylekalo ho to, protože asfaltka se divoce klikatila, kroutila se v nebezpečných serpentínách mezi shluky hustých borovic. Jenže když pronásledované auto konečně zahlédl, bylo od něj mnohem dál, než čekal. Zdálo se maličkaté – taková mrňavá, leskle zelená hračka.

Šlápl na plyn a hazardérsky řezal jednu zatáčku za druhou. Zkusil vysílačku, ale v té bylo mrtvo. Příjem v Kolébce skoro nefungoval; všudypřítomná hradba skal blokovala signál tak účinně, že z policejní stanice Cragwood Keld většinou mohli komunikovat jen přes pevnou linku. Ale o kus níž se to zlepšilo. Předem s tím počítal, a tak naladil potřebnou frekvenci.

„Heckenburg volá 1416, slyšíš mě?“ opakoval.

„1416 na příjmu. Mluv, seržo,“ ozval se pronikavý hlas s irským přízvukem.

„Podezřelí jsou v pohybu, M-E... Jedou dolů po Cragwood Road směrem k silnici B5343. Kde jsi ty? Přepínám.“

M-E, neboli Mary-Ellen O'Rourkeová, policistka se služebním číslem 1416, byla jediná další příslušnice policejního sboru na stanici v Cragwood Keldu – dokonce tam i bydlela, v bytě přímo nad služebnou. Po nepatrné odmlce odpověděla: „*Jedu od Skelwith Bridge nahoru k Little Langdale. Mají pořád to zelené hyundai? Přepínám.*“

„Jo. Pořád s tou falešnou značkou. Dám ti echo, jakmile budu vědět, kam mají namířeno.“

„Rozumím.“

Když Heck sjížděl ke křižovatce s B5343, nabízel se mu volný výhled údolím Great Langdale na obě strany, na východ i na západ. Tohle údolí bylo nesrovnatelně rozlehlejší než cragwoodské. Nahoře ho uzavíral prstenec nejpůsobivějších cumbrijských hor, nejen rozeklané Langdale Pikes, ale i Great Knott, Crinkle Crag, Bowfell a Long Top, jejichž holé vrcholy se zvedaly do závratné výše. Dno údolí, široké asi osm set metrů, bylo naopak ploché a úrodné; většinu ho zabíraly pastviny pro dobytek oddělené kamennými zídkami. Středem protékala široká kamenitá říčka Langdale Beck. Obvykle byla mělká, ale teď po ukázkově mokrému říjnu a listopadu se korytem valil hluboký proud. O sto metrů dál na konci Cragwood Road zrovna hyundai plynule odbočilo na širší silnici B5343 a o kousek dál přejelo po úzkém mostě řeku. Heck ve snaze nevzbudit pozornost dojel ke křižovatce na půl plynu a sledoval vzdalující se hyundai, jak na protějším břehu šplhá do kopce.

„Heckenburg volá 1416.“

„*Na příjmu, seržo... povídej.*“

„Podezřelé vozidlo míří na jih po horním úseku B5343.“ Zalétl pohledem k satelitní navigaci. „Takže jedou tvým směrem, M-E.“

„Rozumím. Jsem na cestě. Mám zasáhnout?“

„Ne. Zatím toho na ně nemáme dost.“

Policejní stanice Cragwood Keld měla trvale k dispozici jen jeden hlídkový vůz – silný landrover, který právě řídila Mary-ellen. Byl speciálně uzpůsoben, aby ho ve zdejších mlhavých kopcích bylo na dálku vidět: na bocích mu zářilo vysoce reflexní modro-žluté značení a na střeše nesl speciální znak, aby ho snadno rozeznala vzdušná podpora. V situacích podobných té dnešní by se ale hodila spíš nenápadnost.

„Pokračuj do Little Langdale a někde ve vsi zaparkuj,“ nařídil Heck Mary-ellen. „Jestli je zatím nebudeme chtít zastavit, snadno se tam uklidíš mimo dohled.“

„Provedu,“ potvrdila.

Heck přidal plyn, vjel na B5343 a řítil se po ní dnem údolí. Přejel most přes říčku. Hyundai pořád viděl před sebou, ale o hodně dál a výš. Připomínalo zelenou krabičku od sirek. Brzy mu zmizí z očí úplně. Sešlápl plynový pedál až k podlaze a brzy nechal kamenné zídky ohraničující pastviny za sebou. Vystřídaly je pruhy drsné chomáčovité trávy prudce stoupající do kopců. Všude po východním úbočí se jako huňaté bílo-šedé kuličky potulovaly ovce. Některé se loudaly přes silnici na druhou stranu. Když se k nim Heck přihnál, rozprchly se na všechny strany a rozhořčeně bečely. Silnice už v těchhle místech ztratila oficiální označení B5343, protože na kategorii B ani zdaleka nestačila, ale nešplhala tak vysoko jako Cragwood Road – srovnala se ve výšce něco málo přes dvě stě metrů. Sice každou chvíli klesala a stoupala a hodně se klikatila, ale Heck nezpomaloval a povedlo se mu přiblížit k hyundai na necelých čtyři sta metrů.

Napravo teď terén spadal do hluboké rokle zarostlé stromy, na jejímž dně burácela bystřina odvádějící vodu z jezera Blea Tarn, které leželo o nějakých osm kilometrů dál. Předtím se ale před Heckem po pravé straně vylouppla další hospůdka – U Tří krkavců. Zvenčí vypadala spíš jako běžná zdejší chalupa z nabíleného kamene, nízká a přičáplá. Přestože nebezpečně balan-

covala na samém okraji rokle, bylo vedle ní malé parkoviště. Momentálně na něm stálo jediné auto, kaštanově hnědé BMW Coupe.

Heck se podíval na hodinky. Byl čas oběda – oblíbená denní doba těch grázlů. Zalétl pohledem k hyundai a spatřil, že se mu červeně rozzářila brzdová světla a blinkrem naznačuje, že odbočí doprava na parkoviště u hospody. Zajelo těsně ke zdi.

Heck se sám pro sebe usmál. Omrkli si místo předem, takže vědí, kde je nezachytí venkovní kamera.

„Heckenburg volá 1416, přepínám.“

Odpověď tady ve vyšší poloze skoro nebylo slyšet přes prasťot statické elektřiny. „*Mluv, seržo.*“

„Jdeme na to, M-E. Podezřelí to zapíchli U Tří krkavců, té hospody nad roklí, co se táhne od jezera Blea Tarn. Jestli se nepletu, zaútočí na svůj další cíl někde mezi hospodou a jezerem. Je to pro ně ideální. Osm kilometrů úplně zapadlé silnice. Po přepadení to tu přímo volá. Nebude se jim chtít riskovat někde dál, tam už je příliš mnoho chalup.“

„*Rozumím. Jak to chceš navlíknout?*“

„Vyjeď s landroverem nahoru po B5343. Čekaj na parkovišti u Blea Tarn. Ale zašij se někam stranou pro případ, že pojedou dál.“

„*Rozumím, provedu.*“

Heck projel kolem hospody U Tří krkavců a koutkem oka zachytil kluka z hyundai, jak lelkuje s kapucí staženou do čela na parkovišti. Oba dospělí právě vcházeli do hospody, nejspíš aby odhadli, na jaký odpor mohou narazit. Dívka si kvůli kameře nasadila blondatou paruku s vlasy k ramenům, muž si narazil na hlavu vlněný klobouk, zpod jehož krempy vykukovalo cosi jako umělé zrzavé vlasy. Heck měl co dělat, aby se nerozesmál, i když taková primitivní předběžná opatření zločincům často ohromně pomáhají. Tihle ovšem budou mít smůlu – pokud nezbabrá načasování. Zabrnělo ho starým známým vzrušením,

kterého se mu poslední dva a půl měsíce krutě nedostávalo, a rozhlédl se kolem silnice, kde by se mohl schovat. O nějakých dvě stě metrů dál zahlédl nalevo v kamenné zídce branku; vedla tamtudy kamenitá polní cesta a mizela z dohledu v nějakém dolíku. Zahnul na ni, sjel až dolů, tam se v olšovém houští obrátil, vyjel zpátky nahoru a zastavil asi čtyřicet metrů před zídkou. Vystoupil, došel zbylý úsek pěšky, skrčil se za pravým sloupem branky a pozoroval silnici.

Netušil, jak dlouho to potrvá. Pokud tu partu odhadl správně, vždycky si nejdřív vytipuje oběť, se kterou bude mít snadnou práci, nejradši nějaký postarší pár anebo člověka, který cestuje sám. Jindy by si zjišťovali, které z aut na parkovišti jejich oběti patří. Je to jednodušší, než by si nezasvěcení mohli myslet, zvláště v ročním období, kdy není moc aut na výběr. Mapy a zavazadla například naznačují, že majitel je turista, a ne místní; nepřítomnost hraček poukazuje na starší lidi, což zároveň mohou potvrdit léky, výběr hudby nebo čtíva – je až neuvěřitelné, co všechno se dá vydedukovat z knížek a céděček, které se skoro vždycky povalují na podlaze. Tentokrát ale žádné zjišťování nebude potřeba, když u hospody stojí jeden jediný vůz. Pak prostě stačí dotyčné auto poškodit – doteď to dělali tak, že vzduchovou pistolí prostríleli pneumatiky – a sledovat ho, dokud nebude muset zastavit na krajnici.

Tiché hučení ohlásilo, že se blíží nějaké vozidlo. Heck se přikrčil níž. Kolem prohřměl Volkswagen Sport se stahovací střechou a rozvířil za sebou listí. Jeho motor běžel hladce, nic nenavštěvovalo technickým problémům.

Heck se uvolnil a další čtvrt hodinu strávil tím, že si připomínal, že trpělivost a schopnost zůstat ve střehu nejsou při jeho práci jenom přednost, ale naprostý základ. Profesionálním zločincům pomáhá ke spoustě úspěchů strach, který jde z jejich výkonnosti – z toho, že se dokážou vynořit a zmizet jako duchové, že přesně vědí, koho si vybrat za oběť, kde takovou snadnou

kořist najít a jak ji polapit v okamžiku, kdy je nejzranitelnější. Obyčejné lidi to udivuje a děsí; připadá jim, že zločinci disponují nadpřirozenými schopnostmi. Ve skutečnosti je za tím ale málokdy víc než důkladná příprava a trocha běžné prohnanosti. Téhle konkrétní bandě stačí letmo nakouknout do okének několika zaparkovaných aut. Je to svým způsobem působivé – člověk bezděčně obdivuje dobrý výkon, i když jde o surovost –, ale z pachatelů to nedělá Cosa Nostru.

Heckovi zapraskala v kapse vysílačka. „1416 volá seržanta Heckenburga.“

„Mluv, M-E,“ ozval se.

„Zaujala jsem pozici.“

„Buď ve střehu. Končím.“

„Rozumím.“

Blížil se další vůz, ale tentokrát se neozýval pravidelný běh zdravého motoru. Místo něj slyšel Heck kovové rachocení, jako by v autě něco klepalo. Příkrčil se a zbystřil. Dvě vteřiny nato kolem prohrkalo BMW z parkoviště U Tří krkavců. Jeho řidič zatím pravděpodobně netušil, že má v pneumatikách miniaturní otvory. Netušil, ale brzy to tušit bude.

Heck se znovu napjal a vyčkával. Zloději se za pasažéry BMW nevydají okamžitě – mohlo by to upoutat pozornost –, ale ani jim nedopřejí příliš velký náskok. O pouhou půlminutu později se jako na zavalanou vynořilo zelené hyundai a výletním tempem projelo kolem.

Heck doběhl zpátky ke svému citroënu, vyjel na silnici a zahrnul doleva. Teď už to byla jen otázka vzdálenosti. Jedné píchlé pneumatiky by si řidič nemusel všimnout a mohl by jet dál, ale se dvěma děravými sotva. Za další zatáčkou následovalo asi dvě stě metrů rovinky a Heck uviděl, jak BMW zastavuje na jejím vzdálenějším konci pod pokrouceným jasanem. Hyundai, které se ploužilo za ním, tam ještě nedorazilo, ale začínalo zpomalovat.

Heck taky přibrzdil a zajel s citroënem až ke kraji vozovky, aby zůstal mimo dohled. Zastavil, vystoupil, přehoupl se přes zídku a přikrčený co nejniž vyrazil paralelně se silnicí po hrbo-laté pastvině.

Uvědomil si, že tohle místo je pro léčku jako stvořené. Zle-va se nad ním tyčila hora Brown Howe, napravo Pike of Blisco. V opuštěném, kapradinami zarostlém údolí mezi nimi vládlo hrobové ticho. Dojem pusté divočiny ještě posilovala šedá zata-žená obloha. Široko daleko nebylo nikde vidět žádný stan, žád-né turisty, dokonce ani žádného ovčáka nebo farmáře.

Heck popoběhl ještě nějakých padesát metrů a u skupin-ky jedlí, které ho kryly, se přikradl těsně ke zdi. Měl teď vý-hled na obě auta: hyundai zaparkovalo těsně za BMW. Vedle BMW směrem do vozovky stáli čtyři lidé. Zavalitý plešatějící muž s hubenou bělovlasou ženou, oba ve stejných svetrech, byli zjevně pasažéři, kteří z BMW vystoupili. A kromě nich Heck vi-děl dívku v blond paruce a štíhlého mládence s vlněnou čapkou. Ten si dokonce zrovna svlékal bundu, určitě se nabídl, že pích-lou gumu vymění. Heck si uměl představit, co té postarší dvojici asi radí – hlavně proto, že na stejný figl skočili všichni ostatní, které v chráněných územích Yorkshire Dales a Peak District po-tkal tentýž osud.

„Dvě píchlé gummy, to je kapku problém,“ mudroval jistě ten dobrý samaritán. „Ale když přehodíte dopředu rezervu, mělo by to stačit na dojetí do nejbližšího města. Tam vám v servisu opraví tu zadní.“

Rozumná rada pronesená nenuceným přátelským tónem – a získaného času využije třetí z party, ten kluk, o jehož přítom-nosti nemají oběti ani tušení. Nenápadně vyklouzne ze zadní-ho sedadla hyundai, připlíží se k opačnému boku ochromeného BMW, otevře zadní dvířka a šlohne všechno, co najde pohoze-né na zadních sedadlech – bundy, kabáty, kabelky a peněženky. Klasická krádež s odvedením pozornosti – a před Heckovým

očima se už rozjížděla. Kluk, oblečený ještě pořád v nenápadné šedé, lezl po čtyřech kolem hyundai.

Heck se sprintem rozběhl přes pastvinu. Přehoupl se přes nízký plůtek z ostnatého drátu a sykl do vysílačky: „Zloději v akci, M-E! Zloději v akci! Hod' sebou, dělej!“

Mary-Ellen potvrdila příjem, ale Heck na místo činu dorazil první. Aniž si ho někdo z těch čtyř všiml, přeskočil zídku, oběhl pokroucený jasan a vynořil se na krajnici.

„Hezké odpoledne vespolek,“ pozdravil a připochoďoval k zadní části BMW. Kluk pořád ještě klečel na čtyřech, ale na vozovce už měl vedle sebe položenou náprsní tašku, peněženku a iPad. Bezmocně k Heckovi vzhlédl a zesinal. „Tohle není zrovna podle zákona, co?“ prohodil Heck.

Postarší dvojice ho zmateně pozorovala, ale když se shýbl, popadl kluka v podpaží a vytáhl ho na nohy, jejich výraz se změnil. Druhý pár okamžitě zareagoval: dívka s vytřeštěnýma očima ucouvla, mladík se otočil na patě a dal se po silnici na útěk.

Daleko se nedostal, protože přes nejbližší vrchol stoupání se přehoupl Mary-Ellenin landrover s blikající světelnou rampou na střeše. Smykem zastavil napříč přes vozovku a odřízl mu cestu. Když mladík viděl, kdo z auta vystupuje, usoudil, že má šanci – osamocená žena v reflexní vestě a v uniformě cumbrijské policie, se služebním opaskem, na kterém visí obvyklá výstroj: pouta, obušek, slzný sprej atakdále. Navíc ještě mladší než on, maximálně triadvacet, a mnohem menší, s bídou nějakých sto pětadesát centimetrů. Pochopitelně nevěděl, že konstábl Mary-Ellen O'Rourkeová je přímo fanatička do fitness a něco jako kapesní bitevní loď. Když k němu vykročila, aby ho zadržela, pokusil se přes ni prorazit, ale podtrhla mu ragbyovým chvatem nohy, takže tvrdě přistál na zemi, a praštila mu obličejem o asfalt. Zaúpěl a zůstal ležet. Klobouk s falešnými vlasy mu odlétl a odkryl světlou kšticí vespod. Mary-Ellen ho rozjařeně přiklekla a spoutala mu ruce za zády.

„Pardon, lidičky,“ omluvil se Heck užaslému postaršímu páru, když kolem něj vlekl za zátylek druhé dva provinilce. „Jsem detektiv seržant Heckenburg z cumbrijské policie. Po téhle bandě už nějakou dobu jdeme.“

„Nic jsme neudělali,“ protestovala dívka. „Snažili jsme se jim pomoci.“

„Jo – tím, že těm dobrým lidem na dovolené o pár věcí ulehčíte,“ odsekl Heck. „Jen se nebojte, teď si vyrazíte na dovolenou vy. Z milosti Jejího Veličenstva. Nemusíte vypovídat, ale vaši obhajobě může uškodit, pokud při výslechu zamlčíte skutečnosti, které vyjdou najevo u soudu. Cokoli řeknete, můžete být použito jako důkaz. A pro případ, že by vás to zajímalo, jste zadrženi proto, že jste parta zlodějských grázlíků.“

Než se Heck a Mary-Ellen konečně vrátili z policejní stanice ve Windermere, kam odvezli zatčené k výslechu a do vazby, večer už hodně pokročil. Mary-Ellen zamířila na policejní stanici Cragwood Keld odhlásit se ze služby a dotáhnout papírování, kdežto Heck našel útočiště v Čarodějnické konvici, protože v takhle studený, mlhavý podzimní večer – vzduch hodně zledovatěl – lákala teplá narudlá záře zpoza jejích oken přímo neodolatelně. Uvnitř praskal za krycí mřížkou oheň a rozhazoval po starosvětském interiéru fantaskní oranžové odlesky.

Za barpultem seděla zabraná do paperbacku Lucy Cutterbyová, Hazelina jediná barmanka. „Ahoj Hecku,“ uvítala ho, když se blížil.

Lucy bylo devatenáct a pracovala tu jen za stravu a ubytování, protože byla Hazelina neter a momentálně si dopřávala rok volna na toulky krajinou, lezení po horách a plachtění, než se vrhne do dalšího studia a pokusí se získat univerzitní diplom v oboru sport a tělovýchova. V šedé teplákové soupravě a teniskách, s vysoko vyčesanými zlatohnědými vlasy vypadala upraveně a vysportovaně. Díky tomu, a také díky modrým

očím, roztomilému nosíku a plným rtům, představovala vítaný přírůstek k personálu. Hazel byla přesvědčená, že Lucy dokáže přitáhnout do hospody houfy mužských, ale v takovýhle večer byla vděčná za každého jednoho. V hospodě vysedávalo jen pár štamgastů: Ted Haveloc, vysloužilý lesník, který teď vypomáhal lidem se zahradničením, a Burt a Mandy Fillinghamovi, jediní zaměstnanci zdejší pošty, která zároveň sloužila jako obchod se smíšeným zbožím.

Lucy zaskočila pro tetu nahoru a Hazel za chvíličku přišla. „Tak co?“ zeptala se. Vypadala trochu nervózně.

Heck si sundal bundu a přitáhl si stoličku. „Bez tebe by se nám to nepovedlo.“

„Zatkli jste je?“ Hazel se tvářila překvapeně, ale pořád ještě kapku vystrašeně. Byla každým coulem místní patriot – hodně toho procestovala, ale nikde jinde než v Jezerní oblasti nikdy nežila, jak dosvědčoval její lehký cumbrijský přízvuk. Očividně se jí těžko smiřovalo s pomyšlením, že do zdejších mírumilovných končin zavítal vážný zločin.

„Všechny tři,“ potvrdil Heck. „Chytili jsme je při činu.“

Postavila před něj obvyklou pintu Buttermere Gold. „O co teda šlo? Nebo mi to nesmíš říct?“

„Když jsi nám tolik pomohla, máš na to nejspíš nárok. V posledních čtrnácti dnech tu zloději několikrát přepadli turisty. V Borrowdale, pak poblíž Ullswateru a dole v Grizedale Forest. Turisti si někde zaskočili na oběd, a když pak vyrazili na další cestu, museli o kus dál zastavit kvůli dvěma píchlým pneumatikám. Měli to štěstí, že u nich skoro hned zabrzdlil přechočný mládenec se svojí milou a šel jim na pomoc. A když ta dvojice odjela, turisti zjistili, že se jim z auta ztratily věci.“

Hazel zaujatě poslouchala a zřejmě se jí ulevilo, že se z těch zločinů nevyklubalo nic horšího. „O podobných případech jsem slyšela v kontinentální Evropě.“

„No, když to funguje ve Francii a ve Španělsku, není důvod,

proč by to nefungovalo tady. Zvlášť na venkově. Věděli jsme všehovšudy jen to, že podezřelí jezdí v modrém nebo zeleném autě a že by to mohlo být hyundai. Oběti si nebyly úplně jisté. Z bezpečnostních kamer na parkovištích jsme získali jen hrubé záběry a z poznávací značky vždycky jenom kousky, které se nedaly poskládat dohromady. Asi tě nepřekvapí, že když jsme tu partu zatkli, našli jsme v zavazadlovém prostoru jejich auta těch značek hromadu. Pravidelně je měnili.“

„Takže si z krádeží udělali profesi?“

„Zaměstnání na plný úvazek. Živili se tím.“ Lokl si piva. „Když ty případy přede dvěma týdny začaly, poptal jsem se u policejních sborů v různých turistických oblastech a sešla se mi podobná hlášení. Mladý muž a žena, odvedení pozornosti, jako oběť motoristé v nějaké zapadlé končině. Pokaždé akce podle stejnéhoustru. Kluk nabídne pomoc s výměnou pneumatiky, holka leluje a klábosí. Nikde neřádili déle než dva týdny.“

„Tady si taky zamluvili ubytování na čtrnáct dní,“ potvrdila Hazel.

„Nikde se moc neohřáli. Klec spadla, až když jsem zkontroloval všechny hotely a penziony.“

„To zabralo?“ Zatvářila se pochybovačně. „Dokonce i mimo sezónu sem do Jezerní oblasti jezdí tisíce mladých dvojic.“

„Ale ne moc takových, co mají v závěsu křena.“

„Nechápu.“

„Vzpomeň si: neptal jsem se tě, jestli tu nebydlí nějaké páry. Ptal jsem se, jestli tu nejsou nějaké trojice.“

„Aháá.“ Na Hazel to očividně udělalo dojem. „Ty jsi ale hla-
vička!“

„Docvaklo mi, že musejí mít ještě třetího do party, který zůstává schovaný v tom hyundai. Ten krade, zatímco druzí dva hrajou divadýlko.“

„A jedna taková trojice se tu fakt ubydlala,“ doplnila ho. „A dokonce jezdili v hyundai.“

„Ostatní je historie,“ usmál se. „Nepopírám, že jsme měli kliku, když se čirou náhodou ubytovali zrovna tady.“

Hazel se pustila do utírání barpultu. „Ještě že už jsou pryč. Jenom doufám, že si tu nic nezapomněli. Nerada bych, aby se vrátili.“

„Nedělej si hlavu. Chce si s nima popovídat hezkejš pár poldů. Ve vyšetřovací vazbě si posedí.“

Došlo mu, že nezaplatil za pivo, a tak jí přišoupl peníze přes barpult, ale Hazel mu je přistrčila zpátky. „Jde to na můj účet. Za dobře odvedenou práci. Něco ti povím: ani náhodou bych je netipovala na zločince. Věkově to sice byla divná směsice, třicátník, dvacátnice a teenager, ale suroví mi nepřipadali.“

„Úspěšní gauneři nebývají hloupí. Vědí, že když se chtějí vetřít do poklidného sousedství, byla by pitomost chovat se jako parta kovbojů. Aspoň v dnešní době.“

„Jenže člověku dojde, jak zranitelní tady nahoře jsme.“

„Ale houbes,“ vpadl jim do řeči hlas s irským přízvukem. Vedle nich se zhmotnila Mary-Ellen, teď v černé teplákové soupravě s bílým nápisem METROPOLITNÍ POLICIE na zádech. Pružně se vyhoupla na barovou stoličku vedle Hecka. Měla trochu moc velké zuby, ale byla hezká, s nápadně zelenýma očima a nakrátko ostríhanými střapatými černými vlasy. Byla přebornice v plavání, horské turistice a horolezectví a čísla z ní energie a elán – dokonce i teď, po dlouhé náročné službě. „Máte tu přece nás dva, ne?“ zatrylkovala. „A na nás nikdo nemá.“

„A tady je druhá hvězda dne,“ otočil se Heck k Hazel. „Bez ní by to taky neklaplo.“

„Co si dáš, M-E?“ zeptala se Hazel.

Mary-Ellen s hranou vyzývavostí mrkla na Hecka. „Platíš ty, seržo?“

„Platím já,“ opáčila Hazel. „Vy dva jste dneska zbavili okolí pořádně odporné sebranky. Naše okolí. A když se teď blíží

mizerné počasí, mohli tu uvíznout na bůhvíjak dlouho. Co my víme... třeba by nás pomordovali ve spaní.“

„Takoví parchanti to zase nebyli,“ uchechtla se Mary-Ellen svým typickým chraplavým smíchem. „Dám si ležák, díky. A řeknu vám: on to vlastně byl fajn pocit, že nám pro změnu přišli pod ruku opravdoví zločinci, že jo?“

„To je pravda,“ přitakal Heck, odlepil se od barpultu a zamířil na pány. „Omluvte mě, dámy... Je to pravda, až to bolí.“

Ani jedna to závěrečné prohlášení nijak nekomentovala.

Mary-Ellen byla v Jezerní oblasti taky nová, přeložili ji sem z Metropolitní policie teprve přede dvěma měsíci, pouhých čtrnáct dní po Heckovi. I když strávila poslední čtyři roky v největším městském policejním sboru v Británii, pracovala výhradně v Richmond-upon-Thames, bohaté londýnské čtvrti s relativně nízkou zločinností, a chyběla jí Heckova zkušenost s prací v centru i s velkými vyšetřováními. Tady ale nejvážnějšími zločiny, jaké řešili, bylo pouliční dealerství, krádeže ze zahrad a příležitostné opilecké rvačky po hospodách, takže uměla pochopit, že mu ten klid nejspíš trochu leze na nervy. Do pátrání po vykradačích aut se vrhl s nadšením dítěte v hračkářství a zdál se skoro zklamaný, že podezřelé dopadli tak rychle. Hazel ten případ fascinoval, ale taky lehce zneklidňoval – nejen tím, že odhalil přítomnost opravdových zločinců, ale taky tím, že jí poskytl první příležitost zahlédnout sršatější, kontroverznější stránky Heckovy povahy. Hezká a vlídná paní hospodská – navíc čerstvě rozvedená, protože jí násoska manžel přede dvěma lety pláchl s jednou barmankou – by za normálních okolností padla do oka každému svobodnému chlápku. Potíž vězela v tom, že v Kolébce se moc svobodných mužských nevyskytovalo. Proto nebylo divu, že je to s Heckem k sobě táhlo. Mary-Ellen ovšem pochybovala, že jim to moc dlouho vydrží.

A nikomu, dokonce ani samotnému Heckovi, nebylo úplně jasné, jaký vztah k sobě vlastně mají.

Zrovna teď nad tím sám mudroval, když si na záchodě myl ruce. Nic si nenalhával, prostě mu to spadlo do klína. On i Hazel nejdřív váhali, chtěli se vyhnout citovému karambolu, anebo se možná snažili neublížit si navzájem. Ale vzájemná přitažlivost rostla: vyměňovali si kradmé pohledy, tu a tam o sebe zavadili rukou a Heck se čím dál častěji usazoval na konci barpultu, kde trůnila pokladna a telefon. To místo naznačovalo důvěrnost, na kterou běžní štamgasti nemají nárok. Přesto existovaly věci, se kterými se zatím Hazel nemínil svěřovat – hlavně s pocitem, že je ho pro tenhle zapadákov škoda. Zčásti za jeho mlčenlivost mohly obavy. Hazel byla na svoje malé úspěšné podnikání hrozně pyšná. Zbožňovala poklidný život v Cragwood Keldu, tom „útočišti v klínu hor“, jak vesnici říkala. Představa, že by se měla přestěhovat někam jinam, by se jí určitě nezamlouvala. A tak Heck radši držel jazyk za zuby a o tom, jak se na novém působišti nudí, mlčel jako hrob.

„Budu muset svědčit?“ zjišťovala Hazel, když se vrátil k barpultu.

Heck zapřemýšlel. „Myslím, že ne. Nevidím důvod, proč by tě potřebovali podrobit křížovému výslechu. Vyžádal jsem si od tebe informaci, jestli nevíš o někom, kdo by odpovídal jistému popisu. Ty jsi věděla a poskytla jsi mi prohlášení. Dál se tě to už netýkalo. Zadržení se navíc k těm krádežím tady v Jezerní oblasti přiznali, takže je možné, že část toho případu se vůbec nedostane před soud.“

„Jestli si nemám dělat vrásky, koukej mi to dát písemně,“ utrousila a odkráčela obsloužit Burta Fillinghama.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptala se Hecka Mary-Ellen. „Dnešek se vydařil, co?“

„Náramně.“

„S tím počasím má Hazel pravdu. Předpověď je děsná. Dneska večer a zítra celý den mrznoucí mlhy. Možná i delší dobu. Viditelnost jen pár kroků.“

„Paráda. Život hned bude ještě klidnější.“

„Hele,“ šťouchla do něj loktem, „znám řadu detektivů, co by byli rádi. Dožen papírování.“

„Aby člověk mohl dohánět papírování, musí mít co do těch papírů napsat.“

Zpytavě si ho změřila. Heck obvykle nebýval protivný, ale poslední dobou měl sklon k rozmrzelosti. „Copak sis o přesun sem do Jezerní oblasti neřekl sám, Hecku?“

„Jo... svým způsobem.“ Mávl rukou. „Promiň. Klid je fajn, jasně. Znamená nižší zločinnost, lidi můžou bez obav spát. Jak bych si mohl stěžovat?“

Usrkla doušek piva. „Zas až taková selanka to nebude. Přijdou nehody. Turisti zabloudí, zraní se... Vždycky se najde nějaký vrták, co se sem vypraví, ať si rosníkáři říkají, co chtějí.“

Heck věděl, že má pravdu. Hory nejsou pro nezkušené turisty, zvlášť při špatném počasí. Jenže amatéři stejně budou celou zimu pokoušet štěstí, takže je s Mary-Ellen nejspíš čeká jeden riskantní nouzový zásah za druhým. A jestli blížící se zima bude tvrdá, ocitne se v potížích i sama Kolébka. Jelikož ji s vnějším světem spojuje jenom Cragwood Road, mohou ji sníh, plískanice, a dokonce i pořádný liják úplně odříznout. Z předpovídané mlhy se může vyklubat ještě větší patálie, protože Horské službě nedovolí použít vrtulník.

„No, troufám si říct,“ uzavřel, „že dokonce i já bych dal přednost vyhráté posteli před tou sebrankou tupců.“

„O tom si nech leda tak zdát,“ řekla Mary-Ellen a zalétla pohledem k Hazel vracející se za barpult.

„Příštích pár dnů to na žádný velký kšeft nevypadá,“ posteskla si Hazel.

„Zrovna jsme se o tom bavili,“ přitakala Mary-Ellen a dopila. „No nic, já padám. Dík za pivo.“

„Trochu brzy, ne?“ podivil se Heck.

„V televizi reprízuje *Temný případ*. Napoprvé jsem ho pro-
švihla.“ Loudala se přes hospodu ke dveřím. „Tak ahoj.“

„*Temný případ?*“ zamyslela se Hazel. „Není to o tom, jak
honí nějakého satanistického vraha?“

„Myslím, že jo,“ přikývl Heck.

Otřela barový pult. „Takové věci tady u nás v Čarodějnické
kolébce nemáme... navzdory tomu jménu.“

„Už jsem si všiml.“

„Nejhorší, s čím jsme se tu zatím setkali, je ta tvoje mazaná
zlodějská pakáž, co krade lidem kabelky a peněženky.“

„Doufejme, že při tom zůstane.“

Pousmála se. „Jasně... to by se ti tak akorát líbilo.“

„Jen aby ses nedivila.“

„Čemu?“

„Umím se přizpůsobit. Poklidný život má svoje kouzla.“

„Například?“

Pokrčil rameny. „Jsme přece dospělí. Nemusíme se bát, že
si nevymyslíme, jak vyplnit dlouhé hodiny, kdy se nic neděje.“

Hazel se znovu usmála, tentokrát potutelně, a natočila Tedu
Havelocovi pivo.

Venku si mezitím přes hory a údolí severozápadní Anglie
razila cesta fronta promrzlého vzduchu; proklouzla pod hor-
ní teplejší vrstvou a postupně vytvořila hustou poklici lezavé
šedé mlhy, která v kraji beztak proslulém nedostatkem poulič-
ních lamp zredukovala viditelnost prakticky na nulu. Snesla se
na roztroušená městečka a vesnice jako těžká deka. Cragwood
Keld – shluk pouhopouhých patnácti budov – dočista spol-
kla: od jednoho domu se nedalo dohlédnout k druhému. A byla
samozřejmě studená, příšerně studená, s miliardami zmrzlých
krystalků vody; každou větevku, každý trs zvadlé vegetace oba-
lila chmýřím jinovatky. Když před jedenáctou poslední světla za
okny zhasla a vládu převzala černočerná noc, rozhostilo se všu-
de hluboké arktické ticho, přímo nadpozemský klid.

Venku se nic ani nehnulo.
Tomu se říká hnusné počasí.
A noc byla hnusná ve všem všudy.
Opravdu ta nejhnusnější.
Odpudivá.
Ohavná.

2. KAPITOLA

„Musíme se dostat níž,“ řekla Tara unaveně. „A zkusit si stopnout auto nebo tak něco.“

„Jo, to je nejlogičtější řešení,“ odsekla Jane nabroušeně, „ale neopakuj to pořád dokolečka, jako by to byla brnkačka a my byly úplně pitomý, že jsme to dávno neudělaly. Snažíme se o to už tři hodiny, jenomže níž se dá dostat leda tak pádem do propasti nebo ze skály.“

Tara to přešla mlčením, protože v ní hlodaly výčitky svědomí.

To ona přišla s nápadem završit týdenní kempování pěší túrou po oblíbené turistické stezce z Borrowdale přes High Raise a Great Castle Howe a pak dolů do Great Langdale. Na mapě to vypadalo jednoduše, jako hračka, a navíc jako krásná procházka. Po nepřiliš povedeném týdnu v tom viděla šanci, jak na poslední chvíli vyrvat porážce z tlamy vítězství. Kemp ve Wastendalthu hodně zaostal za očekáváním, hlavně proto, že teď ve druhé půlce listopadu už dávno skončila turistická sezóna. Kromě nich tam tábořilo jen několik odolných turistů – popravdě řečeno mnohem odolnějších než ony dvě – a jinak zel prázdno-

tou, takže vybavení fungovalo v omezeném režimu; v podstatě byly otevřené jen toalety a sprchy. Počasí sice nebylo úplně příšerné, ale rozhodně je zkoušelo, co vydrží – po ránu bývalo vlhko a zima, odpoledne trochu sušěji a v noci mráz. A nádavkem se projevila jejich nezkušenost. Vzaly si starý a kapku zatuhlý stan, který byl jednovrstvý, takže je vůbec nechránil před hmyzem a vysráženou vlhkostí, a měly jen tenoučké karimatky a staré péřové spacáky, které se nedaly pořádně vysušit, když navlhly – a během týdne několikrát pršelo, a byly to pořádné lijáky.

O pohodlí tudíž nemohla být řeč, a co bylo ještě horší, mohly se ukousat nudou. Sice si ani jedna bůhvíjak nepotrpěla na flámování, ale když už byly na dovolené, rády by si aspoň tu a tam zašly na drink. Volné místo v batozích napěchovaly jen zásobami jídla, protože věřily, že tu poblíž určitě bude nějaká hospoda, kde si budou moct koupit alkohol – jenže nebyla a auto neměly, takže si nemohly zajet někam dál. Jane s sebou vzala tablet, aby si mohly pouštět filmy a poslouchat muziku, jenže plány vzaly za své, když se tabletu po prvním dnu vybila baterie. Nabíječku totiž Jane zapomněla doma.

Tařin impulzivní návrh, ať se přestanou trápit v kempu a vyrazí si do opravdové divočiny – pořádně se projdou, protáhnou si nohy a nadýchají se čerstvého vzduchu –, působil jako dar z nebes. To zvládneme, prohlašovala, když čtvrtého rána zíraly do mapy. Z Watendlathu to není do Elter Water bůhvíjak daleko. V turistickém průvodci se sice píše o „náročné trase“, ale nečekají přece procházku parkem. Pokud jim zabere celý den, bude to jen dobře – vždyť nevědí, co s časem. Z Elter Water si pak sjedou autobusem do Ambleside, přespí v penziónu a další den se vrátí vlakem domů.

„To je tak těžký kouknout se na předpověď počasí?“ mrmlala Jane, zatímco se plahočily dál a z těžkých batohů už je bolela záda.

„A jak asi, Jane?“ opáčila Tara. „Bar i klub měly zavřeno, takže na telku jsme se kouknout nemohly. Telefony jsou nám k ničemu, když nemáme signál. Noviny v kempu nikdo neprodával, a i kdyby tam nakrásně fungovala wifina, tak ti v iPadu došla ta pitomá baterka...“

„No jo, no jo, tak už toho sakra nech!“ Jane byla rudá ve tváři a nebylo to jen nezvyklou námahou.

Všude kolem se v noční tmě válela mlha. V téhle nadmořské výšce a při momentální teplotě působila jako mlha z filmů – hutné šedé chuchvalce, které se různě převalují a krouť a není přes ně vůbec nic vidět. Když na túru ráno vyrážely, nebylo po mlze ani památky – bylo jasno, den jako malovaný. I kdyby teď ještě bylo denní světlo, stejně by v drsném kamenitém terénu, ze kterého vyrážely trsy trávy obalené jinovatkou, nedohlédly dál než na pár metrů. A navíc světlo nebylo; kolem vládla tma, která okolí dokonale vymazala. Samozřejmě si s sebou nevzaly baterku. Kdykoli se po setmění potřebovaly podívat do mapy – už měla oslí uši a byla jim v podstatě k ničemu, protože před nějakou dobou nevědomky sešly z turistické stezky, po které měly jít –, Tara zapnula mobil a svítila na ni slabou září displeje. Ale dělala to čím dál neochotněji, protože ho nechtěla vybit. Byl by to typický zákon schválnosti, kdyby konečně dorazily do míst, kde je signál, a sotva by se pokusily přivolat pomoc, došla by mobilu baterie.

Turistický průvodce odhadoval dobu túry na šest hodin, takže měly být v cíli dlouho před soumrakem, jenže teď už se trmácely po kopcích nejméně dvakrát tak dlouho.

„Poslyš,“ pokusila se Tara o smířlivější tón, „když se nám nedaří najít cestu dolů k silnici, možná by nebylo od věci postavit stan. Přespíme tu a do rána se ta mlha třeba zvedne.“

„Sdělím ti velkou novinu, Taro – je tady děsná kosa!“

„No tak se nabalíme.“

„Všechno máme mokré, ty blbko! Umřem na podchlazení.“

Jejich hlasy se odrážely ozvěnou, takže to vytvářelo dojem, jako by se nacházely někde v rokli, a ne v otevřené krajině v kopcích. Působilo to skoro až přízračně.

„Vláčet se dál není dobřej nápad, Jane. Nevíme, kde jsme, a mám pocit, že terén už se zase zvedá.“

„A jak asi postavíme stan, když si ani nevidíme na ruce?“ odsekla Jane. „A co když ráno bude pořád mlha? Jsme v divočině, ne v upraveném parku pár metrů od mámina a tátova útulného středostavovského baráčku!“

„Nech už toho. Nemusíš se chovat jako kráva.“

„A k čemu nám bude dřepět na zadku? Nikdo nás nebude hledat, protože nikdo nemá páru, kde jsme. To tě v tý tvojí dutý palici nenapadlo někomu říct, kam se chystáme? Toho děsného majitele kempu nepočítám. Myslím někoho, komu na nás záleží a kdo by tě fakt poslouchal, co mu vykládáš. Třeba našim rodičům, krucinál! Prokristapána, co by na tom bylo tak těžkýho?“

„*Už toho sakra nech, povídám!* Do háje, Jane... jsem ve stejný bryndě jako ty.“

Jane něco nezřetelně zamumlala, nejspíš nějakou sprostárnu, a dalších několik minut šly mlčky, do ticha znělo jen jejich těžké oddechování a dunění bot. Taru to naprosté ticho bůhví proč na okamžik znervóznilo. Pochopitelně to byla hloupost. Nikdo další tu nebyl. Tak proč jí blesklo hlavou, že ta jejich hádka, kterou muselo být slyšet na míle daleko, mohla dolehnout k něčím uším? I kdyby se to opravdu stalo, je to pro ně jediné dobře. Tak proč se jí na moment sevřel žaludek?

„Omlouvám se za tu dutou palici,“ utrousila Jane rozpačitě.

„V pohodě,“ řekla Tara. „Já se omlouvám za tu krávu.“

Tara Cooková a Jane Dawsonová byly zvyklé, že se jim tohle stává – že si v jednu chvíli vjedou do vlasů, a vzápětí se utěšují. Nemusely si před sebou na nic hrát, protože spolu ve Wilmslow vyrůstaly a byly si blízké jako sestry.

Jane pracovala jako obchodní asistentka v Catwalku, obchodě s oblečením střední cenové kategorie, a Tara jako barmanka, ale zároveň si dělala doktorát na Manchesterské univerzitě. Obě měly hluboko do kapsy, ale chtěly si vyrazit někam na dovolenou, a tak Taru napadlo, že se vypraví do Jezerní oblasti.

„Na několik dní hodíme všechno za hlavu a vypadnem,“ horovala. „Utáboříme se pod stanem. Oběma se nám v Jezerní oblasti líbí a děsně nám to bodne.“

Opravdu měly Jezerní oblast rády. V dětství tam s rodinami vyrážely na prázdniny každou chvíli. Jenže tenkrát bydlely v hotelích, penzionech nebo pronajatých chalupách. A navíc tam jezdily v létě – ne v listopadu. Ale Jane to stejně přišlo jako dobrý nápad.

„Jedem,“ řekla.

Zařídít pobyt byla hračka; takhle mimo sezónu měly všechno vyřízeno a zamluveno ještě tentýž večer. Bude to super, bájila Tara.

Teď to rozhodně super nebylo. Jako by nestačilo, že zabloudily a celé promrzlé se trmácely ve víc než třisetmetrové výšce, terén se opravdu zase začínal zvedat. Nějakou dobu mírné stoupání ani nepostřehly, protože měly co dělat, aby se vypořádaly s kamením, které klouzalo jako led a ujíždělo jim pod nohama, a s trsy pichlavé trávy, ale teď už se svah zvedal tak příkře, že se to přehlédnout nedalo. Mlha navíc houstla a od úst se jim hrnuly obláčky páry. Dokonce i když šly těsně vedle sebe, viděly jedna z druhé jenom matný obrys.

„Hele, Taro,“ Jane bezděky ztišila hlas, „přiznejme si to na rovinu. Jsme v pořádném průšvih.“

„Já vím...“

Tara si to uvědomovala, ačkoli jí to naplno docházelo až teď. Když ve slunečné letní ráno někde dole pod kopci, mezi malebnými obilnými staveními popíjíte čaj a jíte lívance, působí na vás Jezerní oblast naprosto neškodně. Historiky o lidech, kteří

v kopcích zabloudili a zahynuli, vám připadají jako z jiného světa a jiných časů.

Jenže jakkoli to bylo k nevíře, ty časy nastaly v tomhle světě právě teď.

Šokující silou na ni dolehla otřepaná fráze „jak se nám to jenom mohlo stát“. Měla pocit, jako by je několik hodin někdo vodil se zavázanýma očima a pak je nechal na tomhle místě, odkud není návratu.

„No, pokud se nechystáme utábořit, tak musíme šlapat dál,“ prohlásila a ze všech sil se snažila nepropadat beznaději. „Tím se zahřejeme.“

„Taky se tím utaháme,“ namítla Jane a zřejmě jí vůbec nedošlo, že zpochybňuje postoj, který sama před chvílí prosazovala. „A únava sníží naši schopnost vzdorovat zimě. Už teď sotva cítím ruce a nohy.“

Tara na tom byla podobně. A to bylo teprve před půlnocí – teplota bude nepochybně klesat až do časných ranních hodin.

„Nejenže ruce a nohy necítíme, už je ani nevidíme,“ zamyslela se nahlas. „Kousek po kousku se rozpíváme.“

„Prokristapána, Taro, to není sranda!“

„Ne, není. Promiň.“

„Aspoň už se zas srovnal terén.“

Naštěstí šly zase po rovině a za chvíli narazily na kamennou zídku. Taře sahala asi k prsům, Jane ještě o kousek výš, ale v neprostupné mlze ji vůbec neviděly, takže do ní doslova nabouraly, až vyhekly překvapením a bolestí. Tara zapnula mobil. Obestřel ho slaboučký akvamarínový přísvit a Tara si jím posvítila na hladké, úhledně poskládané kameny. Zeď se táhla oběma směry a ztrácela se v mlze.

Tara mobil zase vypnula, takže se pohroužily do tmy.

I když obě padaly únavou a byly celé rozbolavělé, přelézt zídku by zvládly. A aspoň narušovala přízračnou monotónnost okolí a konečně se měly čeho chytit. Ne že by to ale znamenalo

vítězství – národním parkem Jezerní oblast se klikatí stovky kilometrů kamenných zídek, táhnou se přes údolí i nahoru do svahů, přes opuštěné kopce a náhorní plošiny. Sice to věští, že civilizace je blízko – co by kamenem dohodil, jak se říká –, ale to jen v případě, že by člověk třeba jel na koni, ne když příšerně utahaný a promrzlý naslepo bloudí mlhou.

„Přelezeme ji?“ nadhodila Tara.

„Proč?“ zeptala se Jane.

„Jak to myslíš?“

„Proč ji přelézat? Proč nejít podle ní?“

„Určitě nevede k žádné farmě nebo tak.“

„Aspoň budeme vědět, že se nemotáme v kruzích.“

„Jane...“ Tara se snažila neztrácet trpělivost. Nemá cenu trčet tu ve tmě a hádat se. „Lidi nechodí v kruzích. Ve skutečnosti se to nestává. Jenom ve filmech.“

„Ježíšikriste, jsme v háji uprostřed pustiny a ty mi dáváš přednášky o filmu.“

„Nech toho, Jane...“

„Tak já ti taky doporučím jeden film, Taro. *Osvícení*. Pamatuješ se na to? Jak zabloudil a ráno byl mrtvej a zmrzlej?“

„To bylo vysoko v horách.“

„My jsme taky v horách, sakra!“

„Ne v Coloradu.“

„Hele, Taro, když je pod nulou, tak je pod nulou a je úplně fuk, jestli u Amíků, nebo v Anglii.“

„Panikou si nijak nepomůžu, Jane.“

„Tak já ti povím, co provedem. Přelezem tu pitomou zeď. Potřebuju něco udělat hodně rychle, jinak bych ti musela jednu vrazit.“

Jane mluvila nezvykle ječivým hlasem. Tara si uměla představit, že kdyby si na ni posvítla telefonem, kamarádčiny vytřeštěné oči by se leskly jako skleněnky a kůže na protáhlé chlapecké tváři by se jí napínala přes hranaté nepěkné rysy jako lesklý pergamen.

A vtom zaslechly hvízdání.

Tedy zaslechla ho Tara.

„Pššššt!“ okřikla kamarádku a stiskla jí paži.

„Neporoučej mi, Taro!“

„Ne, počkej, *poslouchej*.“

Jane byla momentálně ochotná chytit se jakéhokoli stébla, klidně i tenoučkého, a tak ji poslechla a zmlkla. Ale samozřejmě nic neslyšela.

„No bezva. Ticho věštící neodvratnou zkázu.“

„Ne, fakt jsem něco zaslechla.“

„Co?“

„*Poslouchej!*“

Zase ztichly a teď už to slyšely obě – nějakou melodii. Napřed zněla tichounce, jako by ji k nim zdálky zanášel vítr. Jenže žádný vítr nefoukal. A čím déle poslouchaly, tím byla zřetelnější. Jakkoli se to zdálo k neuvěření, poměrně blízko někdo byl a hvízdal si. Melodie jim oběma zněla povědomě, i když by ji nedovedly pojmenovat, a v návalu vzrušení, které je opanovalo, se o to ani nepokoušely.

„To se mi snad jenom zdá,“ vydechla Jane. „Odkud to přichází?“

„Podle mě z druhé strany,“ ukázala Tara přes zídku.

„Haló!“ zařvala Jane z plných plic. „Haló, je tam někdo?“

„Nedělej to, Jane,“ brzdila ji Tara.

„Proč ne?“

„No... Ale nic. To je blbost.“ Na Taru zase dolehlo, jak jsou v téhle pustině zranitelné, a upozorňovat na sebe jí najednou přišlo jako hloupý nápad. Ale určitě je to úplná pitomost – to se jen ozývají strachy zrozené z pradávných zvířecích instinktů, zatímco logika velí, že pokud je někdo nablízku, měly by na sebe co nejrychleji upozornit. „Jenom mě napadlo...“

„Pššššt!“ Teď zmáčkla kamarádce paži Jane. Hvízdání neustávalo. Ozývalo se čím dál blíž, a ano, opravdu přicházelo odněkud zpoza zídky.

„Haló!“ zakřičela znova Jane a pokoušela se vydrápat nahoru, což nebylo nic snadného, protože měla nohy ve vymrzlých botách celé ztuhlé. Tara zase zapnula mobil, aby viděla, kam šlápnout a čeho se chytit. Jane vylezla nahoru první a zůstala na zídce obkročmo sedět. „Zabloudily jsme! Pomůžete nám?“

Hvízdání ztichlo.

„Slyšel nás,“ konstatovala Jane.

„Haló?“ zavolala Tara.

Odpověď jim byla jen ozvěna jejich vlastních hlasů.

Přesto je to nabilo novou energii, a tak obratem zdolaly zídku a seskočily na druhou stranu. „Ať je to, kdo je to, nejspíš se mu nechce věřit, že se tu fakt někdo potlouká,“ zasmála se Tara s úlevou. „Hej, tady jsme! Ráda bych vám řekla, kterým směrem,“ zase se zasmála, „ale to bohužel netuším.“

Hvízdání se ozvalo nanovo. Když teď byly za zídkou, připadalo jim, že se nese odkudsi zepředu a zleva.

„Proč si furt píská?“ podivila se Jane. „Copak nás neslyšel?“

„Co když...“, napadlo Taru, „co když má sluchátka a píská si spolu s písničkou z přehrávače?“

„Do prdele. Tak to ho budeme muset najít.“ Jane bez otálení vyrazila kupředu a palce v rukavicích si vrazila pod popruhy batohu, aby odlehčila ramenům.

„*Strangers in the Night*,“ zafuněla za ní Tara.

„Cože?“

„Ta písnička, co si píská. Je to *Strangers in the Night*. Ten Sinatrův šlágr.“

Jane se zaposlouchala a taky slavnou melodii poznala. „No jo. Kdo by to v těchhle končinách čekal. Ale k naší situaci celkem pasuje, co?“ uchechtla se, ale moc humoru v tom nebylo. „Hejbní kostrou, Taro, musíme ho najít.“

Tara si taky odlehčila batoh a rozeběhly se po zvuku. Klopý-taly mlžnou tmou a pod nohama jim chrupala zmrzlá tráva. Ale hvízdání bylo čím dál hlasitější a zřetelnější. Třeba je tam ně-

kde tábořiště, kde přespává několik dalších pěších turistů. Určitě mají nějaké děsně vymakané stany a sedí kolem ohně. Budou to nejspíš vysportovaní, větrem ošlehaní chlapi s plnovousy, budou zírat do plamenů, chroupat buráky, čokoládu a podobné věci, kterými rychle doplní energii, a popíjet z termosky horké kafe – možná vylepšené trochou rumu nebo whisky, aby mělo větší říz.

Jenže žádné tábořiště neobjevily.

Dobrých sto metrů se hnaly směrem, o kterém byly přesvědčené, že je správný, a už v nich zase narůstala únava a vztek. Všude kolem se rozkládala jen tma a mlha. Hvízdání se pořád ozývalo kdesi před nimi, ale jak daleko, to netušily. A vtom zničehonic ustalo. To náhlé ticho je přímo bolelo do uší, i když se do něj mísil jejich těžký dech.

„Hej!“ křikla Jane, podrážděněji než prve. „Osvěžím vám paměť – jsou tu lidi, co se ztratili!“

Vyčkávaly, ale odezva nepřišla.

„No tak! Určitě nás slyšíte!“

Hvízdání se ozvalo za nimi. Zase písnička *Strangers in the Night*, ale tentokrát pomalejší – schválně zpomalená pro efekt.

„Ten blbec si z nás dělá srandu, nebo co?“ rozhořčeně se ohlédla Jane.

„Nejspíš je to zvukový klam,“ namítla Tara. „V takovéhle krajině se to stává. Slyšela jsem historky, že lidi zaslechli hlasy, co byly ve skutečnosti kilometry daleko.“

„No bezva, Taro, přesně to jsem potřebovala slyšet.“

„Ale počkej...“

„Co zas?“

„Pohybuje se to.“

Hvízdání – naprosto jasné a zřetelné; pomalá, velmi melodická verze písničky *Strangers in the Night* – se opravdu přesouvalo, jako by si někdo ležérním tempem vykračoval zleva doprava.

„To je podle tebe taky klam?“ zeptala se Jane uštěpačně.
„Nebo si s náma ten idiot schválně hraje?“

„Proč by si s náma hrál?“ zeptala se Tara, i když to v ní hlo-
dalo stejně jako v Jane.

„Musíme toho pitomce najít.“

Zamířily po zvuku doprava. Hvízdání sláblo, jako by se jim
dotyčný vzdaloval.

„Počkej, sakra!“ zařvala ochraptěle Jane. „Počkej, debile!
Potřebujeme pomoc!“

„Jane, brzdi,“ sykla na ni Tara.

„Jen počkej, až ho doženu, pak teprve něco uslyšíš.“

Hvízdání ztichlo. Zastavily se.

„Proboha, on nás snad slyšel,“ hlesla Tara.

„O to nám šlo, ne?“

„Jane... já ti nevím...“

Hvízdání se zase ozvalo – o něco blíž a pro změnu zleva.

„Co to sakra je?“ rozhořčila se Jane. „Proč kolem nás chodí
sem a tam?“

„Třeba nechodí, třeba je to fakt jenom blbá akustika.“ Ale
Tara si uvědomovala, jak se jí třese hlas a že to moc přesvědči-
vě nezní.

„No nic,“ řekla Jane, už taky tišeji, jako by ji podivné chová-
ní toho člověka začalo znervózňovat. „Vrátíme se k zídce.“

„K zídce?“

„Jo, ať je radši mezi náma a jím... ať už je to kdokoli.“

„Nevím kudy. Už se neorientuju, kde ta zídka je. Dvakrát
nebo třikrát jsme změnilly směr.“

„Tudy.“

„Víš to jistě?“

„Ne a je mi to fuk.“ Jane vykročila a neúprosně přitom ka-
marádce tiskla rameno v oranžové bundě, takže Taře nezbylo
než s ní držet krok. Na únavu úplně zapoměly, přehlušila ji po-
třeba co nejrychleji se vzdálit. „Je to prostě kretén, s tím nic ne-

naděláme,“ utrousila Jane polohlasem a pak se ohlédla a křikla: „Jdi se vycpat, kreténe!“

„Ne, Jane!“ tlumila ji Tara šeptem. „Hele, on tady nevidí o nic líp než my. Nejlepší bude prostě se zdekovat... teď hned. Když nebudeme dělat kravál, tak se ani nedozví, že už jsme pryč.“

Kvapně a nehlučně se vzdalovaly a do ticha se ozýval jen jejich mělký trhaný dech. Když urazily nějakých sto metrů a nic se nedělo, začaly je obavy pomalu opouštět – jenže vtom se hvízdání ozvalo znovu.

Kousek napravo od nich, stěží víc než dvacet metrů.

Skoro na jejich úrovni.

„Do hajzlu,“ vydechla Tara.

Zrychlily téměř do běhu a Jane po pár krocích zakopla a upadla. Tara se zarazila a ve tmě po ní šátrala. „Jsi celá?“

„Nic mi není, sakra! Nezastavuj se, musíme jít dál.“

Ale dotýčný s nimi držel krok, kroužil jim v patách a pořád si pískal melodii *Strangers in the Night*, teď o něco rychleji.

„Tak jo,“ řekla Jane. „Když půjde doleva, tak my půjdeme doprava.“

Zase chytila Taru za bundu. Vyrazily šikmo pryč od hvízdání. Obě byly propocené skrzna skrz a ztěžka lapaly po dechu. Snažily se postupovat tiše, jenže pod nohama teď měly drobné uvolněné kameny, které se při došlapu posouvaly a chrastily.

„Do prdele!“ ulevila si Jane.

Ocitly se na suťovišti, které prudce stoupalo vzhůru.

„Tudy!“ táhla ji Tara jiným směrem, ale kamení jim pod nohama podkluzovalo a chrastilo dál a ten rámus se musel nést nocí pořádně daleko. „Aspoň už přestal pískat. Třeba nás ztratil.“

„Neblbni. Děláme takovej rámus, že nás ztratit fakt nemůžeme.“

„Tak ho to třeba přestalo bavit.“

Lapaly po dechu, v uších jim duněl zrychlený tep, ale nezastavovaly se. Jak stoupaly výš, kameny byly čím dál větší. Za

chvíli už si musely hledat cestu mezi nimi, protože by je nepřekročily. Ale aspoň se zase dalo jít tišeji. Do cesty se jim začaly stavět obří balvany, ale na druhou stranu jim dodávaly pocit bezpečí. Aby se mezi nimi protáhly, musely jít za sebou a nepromokavé bundy jim šustily o hrubý kámen.

„Žádný strachy, tohle je dobře,“ zašeptala Tara. „Je to jako bludiště. Tady si na nás nepřijde. Můžeme se tu schovat. Přikrčit se a chvíli počkat...“

„Radši půjdeme dál,“ řekla Jane, která šla vepředu. Dlaněmi ohmatávala balvany po obou stranách.

„Aspoň na moment se zastav, ať se zaposloucháme.“

Zastavily se. Od úst jim šly obláčky páry. Pár vteřin trvalo, než se úplně ztišily, na dalších několik vteřin se rozhostilo na prosté ticho – a pak se hvízdání ozvalo nanovo.

Přímo nad nimi.

Vzhlédly.

Bylo ho stěží vidět – proti nebi se slabě rýsovala jeho opičácká silueta přikrčená na balvanu nalevo. Skláněl k nim obrovskou zdeformovanou hlavu, nejspíš přetaženou kapucí. Přestal si hvízdát a ve zlomku vteřiny seskočil dolů. Těžko odhadnout jeho výšku a váhu, ale když přistál na Jane, která byla sice podsaditá, ale měřila jen něco málo přes metr šedesát, s přidušeným výkřikem se pod ním zhroutila na zem. Tara zkameněla a bezmocně přihlížela, i když toho moc vidět nebylo. Zato slyšet bylo dost – série tupých ran. Měla pocit, že rozeznává svalnatou paži, jak se zas a znovu zvedá a klesá dolů; možná třímala v rukavici kámen. Jane při každém úderu tiše zmučeně záúpěla.

„Nechte.. toho...“, vykoktala Tara.

Pohyb ustal. Nezřetelný tvar otočil obří hlavu k ní a zašustila mu přitom bunda. Slyšela, jak upustil kámen, pak se jí jeho ruka ztratila a vzápětí se ozvalo výmluvné cvaknutí. Tara toho o střelných zbraních moc nevěděla, ale viděla v televizi dost filmů a seriálů, aby poznala odjištění pistole.

A to ji vyburcovalo. Paralyzu prolomil nával adrenalinu.

Otočila se, klopýtala labyrintem balvanů do otevřeného prostoru, jenže tam holeněmi narazila do kamene, který přehlédla. Bolest skoro nevnímala, ale upadla, až si vyrazila dech, a do boku se jí zaryl další ostrý kámen. Po čtyřech uháněla pryč a spíš jen vycítila, než uviděla, že se zpoza balvanů za ní vynořil nezřetelný lidský tvar. Bylo jí jasné, že na ni zase namíří pistoli. Po tvářích se jí řinuly slzy, ale vymrštila se na nohy a dala se do běhu. Naslepo se řítila vpřed, poháněna zoufalou snahou co nejvíc se od pronásledovatele vzdálit: deset metrů, dvacet, třicet, čtyřicet. Teď už je určitě mimo jeho dohled, ne? Nemůže ji trefit. Padesát metrů, šedesát...

Heck otevřel oči.

V první chvíli si nebyl jistý, co ho probudilo. Ale pak mu to došlo – byl to nějaký vzdálený zvuk, dunivé *bum*.

Že by výstřel?

Odhrnul peřinu, vydrápal se do sedu a sebral z nočního stolku hodinky. Svítil na nich údaj 00:18.

Nespal dlouho. Vylezl z postele, došel k oknu a odhrnul tenký závěs. Venku nebylo vůbec nic vidět. Všechno halila mlha, připomínala šedou sedlinu rozvířenou v kapalině.

„Co je?“ zeptala se Hazel rozespale.

„Nevím. Připadalo mi... Neslyšelas nic?“

„Zvenku?“

„Jo.“

„Co jako?“

„Nevím. Znělo to jako výstřel.“

Zazívala. „To je tady normální.“

„No jo,“ uznal Heck. Pořád si nemohl zvyknout, že na venkově vlastní zbrojní průkaz a pušku mnohem víc lidí než ve velkoměstech, kde pracoval dřív. „Ale je kapku pozdě v noci, ne?“

„Tak někomu vystřelil výfuk.“

„Možná.“ Ještě chvíli postával u okna, dokud ho pravidelné oddechování neujistilo, že Hazel už zase spí. Usoudil, že se mu to možná jenom zdálo, a zalezl zpátky do postele.

Teprve když Tara uběhla dalších padesát metrů, došlo jí, že ji postřelil.

V první chvíli měla jen pocit, že ji něco bouchlo zezadu do ramene. Samozřejmě to byla pořádná rána. Vyrazila jí dech, ale čirá hrůza ji udržela na nohou a poháněla ji dál. Teď jí ale kvapem ubývalo sil a pravou horní polovinou těla se jí šířila prudká bolest. Paže jí zmrtvěla, od lokte níž ji vůbec necítila. A pod oblečením se jí po těle rozlévala horká tekutina.

„Prosím,“ mumlala a čím dál hůř ovládala nohy. Třáslly se jí a jen stěží udržovala rovnováhu. Zatmívalo se jí před očima a uvědomila si, že to nemá na svědomí jen noc a mlha. Když udělala krok do prázdna, nedalo se jí to zazlívát – vůbec propast neviděla.

Jen matně si uvědomovala, že padá. Zřítíla se z převisu zarostlého travou a hniječím kapradím a půl vteřiny letěla v kotrmelcích ledovou prázdnotou, než narazila na skalní římsu o kus níž. Náraz byl mučivě tvrdý, ale přece jen ho trochu změkčila zmáčená vegetace. Instinktivně se jí pokusila zachytit, ale uprostřed salta si akorát vykloubila levé rameno a zlomila pažní kost. Jak se řítíla dál, obklopila ji hučící voda studená jako led a vzápětí dopadla na kamenitý blátivý sráz prudce se svažující dolů. Jela z něj po zádech, až chodidly narazila na balvan a to ji překotilo na břicho. Do žeber se jí zarývalo ostré kamení a škrábalo ji do tváře a v příští chvíli už zase padala vzduchem, obklopená ledovou vodní tříští, která ji ohlušovala a zastírala jí všechny smysly.